

ဝန်ရင်း

Read on the move

လပင်းခြုံ

တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ရာ

(၁)

ဟိုတယ်က သတို့သမီးအတွက် ရထားသော အခန်းကျယ်ထဲမှာ ဟိုတစ်ခုံ ဒီတစ်ခုံနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလှည့်ကျ တန်းစီအလှပြင်နေကြသည်မှာ ပွဲထွက်ကာနီးတဲ့ ဇာတ်ကြီး တစ်ဇာတ်ရဲ့ နောက်ပိုင်းမြင်ကွင်းအလား။

ရှေ့ဆုံးက ပန်းကြဲမည့် မိန်းကလေး၊ အဲဒီ နောက်က စုံတွဲလေးတစ်တွဲက သတို့သားအတိုင်း ထိုင်မသိမ်းဝတ်စုံပြည့်နှင့်ရှေ့ပြေးထွက်မည်။ ပြီးရင်သတို့သမီး သတို့သား။ နောက်က အရံကသုံးစုံတွဲ။

သူများတကာတွေလို တစ်စုံတွဲ နှစ်စုံတွဲလောက်နှင့် မလုံလောက်သည်မှာ ဟိုဘက် ဒီဘက် ဆွေမျိုးရင်းထဲက တူမချောအပျိုပေါက်က သုံးယောက်ကျန်ရှိနေ၍ သုံးယောက်လုံးကို ပွဲထုတ်ရမှာမို့ ပင်။ ဒါနဲ့ပင် လိမ်းခြယ်စရာ မိန်းကလေးက သတို့သမီးမပါ ငါးယောက်ဖြစ်နေပြီ။

ပြီးလျှင် သတို့သမီးမိခင် သတို့သားမိခင်။ သတို့သမီးရဲ့အစ်မ။ သတို့သားရဲ့အစ်မ၊ သတို့သား ရဲ့ မရီး။ နှစ်ဖက်တူမတွေထဲက ကလေးမက အပျိုပေါက်မကျလေးတွေက နှစ်ယောက်သုံးယောက်။ လိမ်းရမည့်သူတွေက မနည်း။

အလှပြင်မည့် 'ရွှေစင်'က အလှဖန်တီးရှင်အဖွဲ့ကို အုပ်စုတောင့်တောင့် ခေါ်လာ၍ တစ်ပြိုင်နက် လေးယောက်လောက် ပြင်နိုင်လို့ တော်ပါပေသေးသည်။ တစ်ခန်းလုံးကတော့ လူဗျောက်သောက်နှင့် ပြေးလိုက် လွှားလိုက် ဖင်ချင်းပေါက်နေကြသည်။

ရွှေစင်ကတော့ သတို့သမီး “ထိပ်ထားကြင်”ကိုသာ တာဝန်ယူထားသည်။ ဒီလောက် ဗလုံစီထ, နေတဲ့လူတစ်အုပ်တစ်မကြီးကို ရွှေစင်က

မိတ်ကပ် တာဝန်ယူလက်ဖွဲ့တာပင်။ လက်ဖွဲ့ဆို အလှဖန်တီး ရှင် မိန်းမလျာ
ရွှေစင်ဟာ ထိပ်ထားကြင်ရဲ့ သူငယ်တန်း တစ်တန်းကတည်းက အခင်ဆုံး
ငယ်သူငယ် ချင်းဖြစ်နေ၍ ပင်။

ထိပ်ထားကြင်မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက
ခုထိပေါင်းသင်းလက်တွဲနေသော သူငယ်ချင်းအရင်း နှစ်ယောက်ရှိပါသည်။
တစ်ယောက်က ရွှေစင်၊ တစ်ယောက်က ပုလဲ။

“ဟဲ့...ငါ ရောက်ကတည်းက ရှုပ်ယှက်ခတ် ချွေးပြန်နေလို့
သတိမေ့နေတယ်၊ ဟို...ပုလဲမ ဘယ် ရောက်နေလဲ ကြင်ကြင်၊ မတွေ့ပါလား။”

ထိပ်ထားကြင်သည် နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဖို့ရာ နှုတ်ခမ်းကို
ဝိုင်းဟ၊ပေးထားရသည်ဖြစ်၍ လျှာဖျားနှင့် အာခေါင်ကိုထောက်ကာ ထောက်ကာ
ရသလောက် အသံနှင့်ပင်

“နာထိုင်းထားတာ စိလို့....လာတော့အာ....”

“အမယ်လေးဟဲ့၊ ကဲ....ပီအောင်ပြော”

“ငါခိုင်းထားတာရှိလို့ဟဲ့ ရွှေစင်ရဲ့၊ လာမှာ...လာကနီးပြီ”

“သူ့လည်း ပြင်ရဦးမှာ မဟုတ်လား”

“အေး”

“ဟဲ့....ပြင်မှာဆိုရင် လာသင့်ပြီလေ၊ နောက်ကျနေဦးမယ်”

“နောက်ကျလဲဟယ်၊ တိုးပတ်လေးပဲ တစ်ဘုတ် နှစ်ဘုတ်
ပုတ်လိုက်တော့ပေါ့၊ ဒီမိန်းမက နှုတ်ခမ်းနီအနီရဲ့ ဆိုးပေးလိုက်ရင်ပဲ ကျေနပ်နေပြီ”

“လာပေ့စေ၊ ရွှေရောင်ပြောင်နေတဲ့ အနီရဲ့တစ်တောင့် ငါ
လက်ဆောင်ရထားတယ်၊ ရဲတွတ် သွားရစေ့မယ်”

“ဟီဟီ”

ရွှေစင်သည် ဟိုဘက်က ပြင်နေကြသော အုပ်စုတွေဆီ ဝေ့ကြည့်ကာ

“ဟဲ့...ဟိုဟာမတွေ ပန်းတွေကို စိတ်ရှိလက်ရှိ အားရ ပါးရ ပန်ပစ်မနေနဲ့၊ သတို့သမီးဖို့ကောဟဲ့”

“ရွှေစင်ရေ...ကြင်ကြင်ဖို့က ဒီမှာသတ်သတ် တစ်အိတ်သား”

“ဟုတ်လား အန်တီ၊ ဒါဆို ပြီးရော...ပြီးရော၊ အားလုံး ရောထားတာမှတ်လို့”

“မဟုတ်ဘူးသား၊ သူတို့သစ်ခွတွေက ခရမ်းတွေ၊ ရွှေအိုတွေ၊ ပုစွန်ဆီတွေ သတ်သတ်၊ ကြင်ကြင်ဖို့ ကတ်တလီယာတွေက ဘာရောင်မှ မဖောက်တဲ့ အဖြူကြီးတွေ”

“အန်တီ....ဒီမှာ၊ ကြင်ကြင် နဖူးကို ဒီအတိုင်း အပြောင်ထားလိုက်မယ်၊ ဆံယဉ်မချတော့ဘူး”

“လှမယ်ထင်သလိုလုပ် ရွှေစင်ရေ”

“သူနဖူး က၊ ကြီးပုံလေးနဲ့ ဒေဝီဆံထုံး နဖူးပြောင်လေးနဲ့ သိပ်မဟာဆန်ပြီး ကျက်သရေရှိတာပဲ၊ ဟဲ့....မီးဝိုင်း၊ ဟိုမှာ အန်တီ သူ့ဟာသူ ခါးပတ် ပတ်နေရပြီး ဘယ်ဆွဲလို့အားရှိမလဲ၊ ခါးပတ်ဝိုင်းချိတ်ပေး ဦးလေ အမယ်လေး ဟဲ့....ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်နေတယ်”

ရွှေစင် တပည့်တစ်ယောက်က ရွှေစင် ပြောမှပင် သတို့သမီး သတို့သား မိခင်နှစ်ယောက် ဗိုက် ပူပူမှာ မမြဲနိုင်သည့် ကြိုးကြီးချိတ်တွေပေါ် ငွေခါးပတ်ကိုယ်စီ ကူညီပတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“မေမေ....တောင့်ထား၊ မာမီရော အသက်မှရှူနိုင်သေးရဲ့လား၊ ဟဲ့ ဟဲ့....ဟိုမှာ ဆွိတ်လေးကို ကြည့်ကြပါဦး၊ လည်ပင်းမှာ မိတ်ကပ် လိုင်စင်မရသေးဘူး

ဖြစ်နေပြီ”

“မမကြင်....သမီး လှရဲ့လား”

“သိပ်လှ၊ မျက်ခွံ....မျက်ခွံ နည်းနည်းလေး ထပ်ထည့်လိုက်”

ထိပ်ထားကြင်သည် သူ့ရဲ့ဆရာခပ်လုပ်လုပ် ဗီအေတိုင်း
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကို လိုက် ကြည့် ဝေဖန်သြဇာပေးနေရာ

“ဟဲ့....သတို့သမီး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားစမ်း၊
သူများတကာတွေ လိုက်စိတ်ဝင်စား မနေနဲ့၊ နင့်အသံချည်းပဲ၊ ဘယ်လိုသတို့သမီးလဲ၊
တက်ကြွနေတာပဲ”

“အဟဲ...ဟဲ၊ ငါ ပျော်နေလို့ပါဟဲ့ ရွှေစင်ရဲ့”

“ဟယ်....ပြောရဲလိုက်တာ၊ ရှက်ဖွယ်ပဲ၊ ပျော်နေလည်း ကျွန်တို့ရရ
နေရတယ်ဟဲ့၊ ပျော်တာကြောင့် ညာနေရလား၊ နင်နဲ့တော့ ခက်တယ်”

“ငါ့ဟာငါ ပျော်လို့ ပျော်တယ် ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ၊
ပျော်တယ်ဟယ်....ကဲ...နင် ဘာမှမသိပါဘူး”

“အေးပေါ့ဟဲ့....ငါတော့ ဘယ်သိနိုင်ပုံမလဲ၊ နင်ပဲသိမှာပေါ့”

“ငါက အကောင်းပြောနေတာ၊ ငါ့ဟာငါ ပျော်နေတာ သိရဲ့လား”

“သိတယ်...သိတယ်”

“ဟား....ဟား...နင့်ရုပ်ကြီးကလည်း ရွှေစင်ရယ်”

“အတော်အူမြူးနေ၊ လှည့်....ဒီဘက်၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ မျက်တောင်ကော့မယ်”

“ကော့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“အပြီးသတ် ထပ်ကော့မယ်”

ရွှေစင်သည် ထိပ်ထားကြင်ရှေ့ ခါးလေးကိုင်းကာ မျက်တောင်ကို
တရိုတသေ တယုတယ ထပ်ကော့နေပါသည်။

“ပန်....ပန်....ပန် ပန် ပန်”

ထိပ်ထားကြင် စလိုက်သည်နှင့် ရွှေစင်က သူ့ကိုနှိပ်ကွပ်တော့မည်ကို
ခံရနေကျမို့ သိကာ....

“ပါးစပ်ပိတ်ထား”

“ပန်...ပန်....ပန်ပန်ပန်....

ရွှေစင်...အရပ်ကပုတဲ့ ရွှေစင်...

ရွှေစင်....ခါးလည်းတုတ်တဲ့ ရွှေစင်...

ရွှေစင်....မြင်ရင်ငိုချင် စိတ်ကမရွှင်....

လိပ်ခါးဖားဖင်....ရွှေစင်....

ပန်...ပန်...ပန်ပန်ပန်”

တစ်ခန်းလုံးဟာ ထိပ်ထားကြင်ရဲ့ ကြော်ငြာသီချင်းကြောင့် တဟားဟား
ပွဲကျနေကြပါသည်။ ရွှေစင်သည် ပြုံးစိစိအောင့်သက်သက်နှင့်

“ငပေါမ၊ နင့်လို အပေါကိုကြိုက်တဲ့ ကိုညဦးကို ခဏနေ
သွားအလေးပြုရဦးမယ်”

“ကိုညဦး ဆိုလို့ သူကော ဝတ်စားပြင်ဆင်နေရဲ့လားမသိဘူး၊ ခုန
ငါတံခါးတစ်ချက် ဟသွား တော့ အပြင်စင်ကြီးမှာရပ်ပြီး သူ့ဘော်ဒါတွေနဲ့
ဟီလာတိုက်ကုန်း ရှိသေးတယ်”

“ကိုယ့်လင်ယောက်ျားကို ဒီလိုပဲ တရိုတသေ ပြောဖို့
ဘယ်သူသင်ထားသလဲဟင်၊ ငါ ဟိုဘက် ခန်းအတွက် တစ်ယောက်

လွှတ်ထားပါတယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့ !”

“ဟဲ့...သတို့သားလည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ လိမ်းရတာ ပေါ့၊
အရံတွေကော”

“ဟယ်...တအားမလိမ်းခိုင်းနဲ့ဦး၊ ငါ့သတို့သား မိတ်ကပ်ကြီးနဲ့
ငါရှက်တယ်”

“နင်က ဘာဝင်ရှက်နေလဲ၊ ကဲ...ကဲ...နင်အကျလဲတော့မလား”

“စောသေးတယ်၊ အိုက်လိမ့်မယ်၊ ပုလဲကို စောင့်ဦးမယ်”

“ပုလဲနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ပုလဲကို ငါမျှော်နေတာဟဲ့၊ လာတော့မှာပါ”

“နင် ဘာခိုင်းထားတာလဲ”

“ဂလိုပေါ့...ဟဲ ဟဲ”

“လက်ဝတ်လက်စားလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဟဲ့၊ ဒါတွေက မေမေ့ဆီမှာ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“မသိချင်ပါနဲ့ဟယ်၊ ငါတို့ရဲ့ အတွင်းရေးပါ...ဟဲ ဟဲ”

“ကောင်မတွေ ဘာတွေရှုပ်နေလဲ မသိဘူး၊ ဒီမိန်းမလည်း
သတို့သမီးပေမို့ပဲ၊ တဟဲဟဲနဲ့ မျက်နှာပိုးလည်း မသေဘူး၊ ငါ့တစ်သက်
မင်္ဂလာဆောင်တွေ ပြင်လာတာများပြီ၊ နင့်လောက် အူမြူး ပျော်ရွှင်နေတဲ့
သတို့သမီးမျိုး တစ်ခါမှမတွေ့သေးဘူး။ ပျော်ရင်လည်း ပျော်တာကို ကျိတ်ပြီး ပဲနဲ့မြဲမ
ထားဘူး၊ ပျော်တယ် ပျော်တယ်နဲ့...ဟီး ဟီး ဟဲ ဟဲကို ဖြစ်နေတာပဲ၊ အံ့ပျဲတော်”

ထိပ်ထားကြင်က မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ပြောနေသော ရွှေစင်ပါးကို
တစ်ချက်လိမ်ဆွဲကာ

“ငါ ဘာကြောင့် ပျော်နေလဲ၊ နင် နောက်တော့ သိမှာပေါ့၊ ခုတော့ နေဦး”

“မသိချင်ပါဘူးနော်....ဟွန်း”

“ဟယ်....ဟိုမှာ ပုလဲ လာပြီ”

မှန်ထဲက မြင်လိုက်ရသော ထိပ်ထားကြင်ရဲ့ ဝမ်းသာအားရ
အော်သံနှင့်အတူ ပုလဲသည် ရင်လေးဖိလျက် သူ့အဝတ်ထုပ်ဆွဲကာ အခန်းထဲ
ဝင်လာသည်။

“ဟီး....မောလိုက်တာ ကြင်ကြင်ရယ်”

ထိပ်ထားကြင်က ပုလဲကို မှန်ထဲကတစ်ဆင့် မျက်ရိပ်နှင့်
မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ဘာတွေလဲ....ဒီမျက်ရိပ် မျက်ခြည် မျက်စ မျက်နှာတွေက....”

ရွှေစင်က ခါးထောက်၍ သူမသိရတာ ကို အောင့်သက်သက်မေးသည်။
ပုလဲ အနားကပ်လာ လျှင် ထိပ်ထားကြင်က ခပ်တိုးတိုးနှင့်....

“နင် ဝယ်လာလား”

“ဝယ်လာတယ်”

“တကယ်ပါလား....နင်တွေ့လား”

“အေး”

“အိ”

ထိပ်ထားကြင်သည် ပခုံးကိုညှစ်ကျုံ့၊ လက်ဝါးကိုမြည်အောင်တီးကာ
ဝက်ကလေးအော်သလို ညှစ်၍ ကြိတ်အော်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့....ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ပျော်တာ၊ ပျော်တာ၊ သိရဲ့လား၊ ရွှေစင်ရဲ့၊ ငါ အရမ်းပျော်တာ”

ထိပ်ထားကြင်သည် ပျော်ပျော်နှင့် ရွှေစင်ကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ပုတ်နေရာ ရွှေစင်သည် ဘုမသိ ဘမသိ ရှုံ့ကာမဲ့ကာ နာကျင်နေပြီး....

“ဘာတွေ ဒီလောက် ပျော်နေရတာ လဲလို့”

ပုလဲက ရှေ့စားပွဲပေါ် သူ့အဝတ်အိတ် ဘုတ်ခနဲ ချကာ...

“သိချင်မနေနဲ့၊ ကဲ....ကဲ....ငါ့ကို ဘယ်သူတာဝန်ယူမှာလဲ၊ ရေချိုးလာတာလည်း အလကားပဲ၊ ချွေးအပြိုက်ပြိုက်နဲ့ သေတော့မယ်”

“ဟဲ့....ပုလဲ၊ နင် ရေထပ်ချိုးရင် ချိုးလေ၊ ဟိုမှာရေချိုးခန်း”

“အမယ်...မချိုးရပါဘူး၊ နောက်ကြီးကျနေမှ ရေကချိုးဦးမယ်၊ မလိုချင်ဘူး၊ သွား...ဟိုခုံ၊ ဟဲ့... အလှိုင်၊ သူ့ကိုလိမ်းပေးလိုက်၊ ချွေးတွေ သုတ်ပြီးတော့သာ လိမ်းပေတော့”

“ငါ့ကို နင် မလိမ်းဘူးလား”

“နင့် မလိမ်းနိုင်သေးဘူး၊ ဒီမိန်းမကို အဝတ်လဲ၊ လက်ဝတ်လက်စား ဆင်၊ ပန်းပန်ပေးရဦးမယ်၊ ကဲ....ထ၊ သတို့သမီး ဟက်ပီးမ၊ သွား...ရေချိုးခန်း၊ ဘော်လီနဲ့ ရင်ခံသွားဝတ် အီးရောမနေနဲ့”

“အေးပါဟဲ့”

“ဟဲ့....ဘယ်သူအားလဲ၊ ဒီဘက်ခန်းက လက်စသိမ်းတော့မယ်၊ ဟိုဘက်ခန်း သွားကြည့် ချည်ဦး၊ ငါ အစမ်းကိုလွှတ်ထားတာ၊ ဟိုမှာ ယောက်ျားတစ်အုပ်နဲ့ အဆင်ကောပြေရဲ့လား မသိဘူး၊ သတို့သားကိုပြော၊ ဝတ်စားပြီး အသင့်စောင့်တော့လို့ ဒီမှာ သတို့သမီး ပြီးတော့မယ်လို့၊ အဲဒီ သတို့သား လည်း လမ်းတွေ့လိုက်ရင် စကြိုမှာ လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ တဟီးဟားဟားပဲ

လှမ်းတွေ့နေရတယ်၊ အလကားပျော်နေတယ်၊ အန်တီရေ....ဘယ်မလဲ
ကြင်ကြင့်မေမေ ဒီစုံတွဲလောက် ပျော်တဲ့မင်္ဂလာ ဆောင် မတွေ့ဖူးရသေးဘူးလို့
ပြောမလို့”

“မေမေတို့က အပြင်ထွက်သွားတာဖြင့် ကြာလှပြီ”

“ဟယ်...ရတနာဘူး လာပေးဦးလို့ အန်တီကိုသွားပြောသွား၊
ဒီမှာဝတ်တော့မယ်လို့၊ ဪ... မိဝိုင်းက ဆက်မသွားဘဲ ဘာရပ်ကြည့်
ကြောင်နေတာလဲ၊ နင်က ဟိုဘက် သတို့သားခန်းကို သွား၊ ပေါက်ပေါက်က အန်တီ
သွားရှာခေါ်....သွားကြ”

ညဦးတို့ အခန်းသည်လည်း တဟေးဟေး တဟားဟား နှင့်
အသံမျိုးစုံထွက်ကာ ဆူညံပွက် လောရိုက်နေပါသည်။ ပြင်ဆင်ရမယ့်သူရော
ပြင်ဆင်စရာမလိုတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေပါ ဒီအခန်းထဲ ဝင်လာတာရော၊
အခန်းထဲမှာ ယောက်ျားဆယ့်ငါးယောက်လောက် ဖြစ်နေရာ တစ်ဦးတည်း အင်အား
နည်းနေသော မိန်းမလျာ အစမ်းမှာ ငိုမဲ့မဲ့ပင် ဖြစ်ချင်နေပြီ။

“ကဲ....သတို့သား၊ လာပါ သတို့သားရယ်၊ ထိုင်ပါ၊ လိမ်းတယ်ဆိုတာ
မိန်းမတွေလို လိမ်းရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမြင်ရပဲ ဖုံဖုံလေးဖြစ်ရုံ လိမ်းရတာ ပါ”

“ဟာ....ကျွန်တော်က အသားဖြူတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တော်ကြာ
ချောကလက်မှိုတက်ကြီး ဖြစ် နေမယ်၊ တစ်သက်လုံး ဟိုလူက ဆရာ၊ ဒီလူက ဆရာနဲ့
ဣန္ဒြေရရ နေလာတာ၊ ဒီနေ့ကျမှပဲ လူပြော မလွတ် ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊
အေး....မင်းတို့ကလည်း ဝိုင်းရယ်နေကြနော်၊ မင်းတို့ရယ်နေတာ ငါဘယ်လို
အလိမ်းခံမလဲ”

“ရယ်တာက မင်း ပတ်ပြေးနေတဲ့ပုံကို ရယ်တာပါကွာ၊ လိမ်းမှာသာ

လိမ်းပါ။ ဟိုမှာ အရံလုပ် မယ့် ချာတိတ်တွေတောင် ပြီးကုန်ပြီ၊ ကြည့်ကောင်းသားပဲ”

သတို့သားက သုံးဆယ်ကျော်၊ သတို့သမီးက သုံးဆယ်နားကပ်နေကြပြီဖြစ်သော်လည်း သတို့ သမီးအရံနှင့် ပန်းကြဲကို နှစ်ဖက်သော တူမပျိုလေးယောက်ကို စီစဉ်ထားတာမို့ ဆယ့်ငါး ဆယ့်ခြောက် နှစ်တွေဖြစ်ရာ သတို့သားအရံကို ညဦးသူငယ်ချင်းလူပျိုအချို့မှာ နွဲ့ချင်ပါသော်လည်း အရွယ်က ကွာဟ နေသည်။

ထို့ကြောင့် သတို့သားအရံအဖြစ် အမျိုးထဲကမဟုတ်၊ သူငယ်ချင်းထဲကမဟုတ်ပဲ၊ ဒီနှစ်ဆယ် တန်းအောင်သွားသည့် တပည့်ရင်းချာတွေထဲက ခပ်ချောချော သုံးယောက်ကို ရွေးချယ်တာဝန်ပေး ထားပါသည်။

“ဟ....သူတို့က ငယ်ဂုဏ်လေးတွေနဲ့ မိတ်ကပ်သုတ်လည်း ကြည့်ကောင်းတာပဲကွ”

“မင်းလည်း ကြီးဂုဏ်ရှိပါတယ်ကွာ”

“မင်းဘိုးအေ ကြီးဂုဏ်”

“အေးလေ....အိုဂုဏ်ပါကွာ”

“ဟား ဟား ဟား”

ညဦးကို နောက်ပြောင် နှိပ်ကွပ်ကြရင်း တဟား ဟား။ ညဦးမှာ အိုက်သေးလို့ဆိုပြီး အဝတ်လဲ ခိုင်းလည်းမရ၊ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် လှန်ကာ လှန်ကာ အီးရောလို့သာ နေတာမို့ အစမ်းလည်း အတော်စိတ် ညစ်နေပေပြီ။ ထိုစဉ် တံခါးပွင့်ကာ တစ်ဖက်ခန်းမှ လွှတ်လိုက်သော မိဝိုင်း ဝင်လာပြီး....

“ပြီးပြီလားတဲ့၊ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား”

“ဟင်....သတို့သမီးရော ပြီးလို့လား”

“သတို့သမီး ပြီးနေပြီ၊ ရတနာဝတ်ဖို့ ပန်းပန်ဖို့ပဲ ကျန်တယ်၊ ဘယ်ဟာလဲ သတို့သား”

“ဟောဒီဟာ....ဟောဒီဟာ”

“ဟင်....စွပ်ကျယ်နဲ့ ပုဆိုးနဲ့၊ ဘာမှလဲ မလုပ်ရသေးပါလား အစမ်းက ဝင်ကာ...”

“ငါ ဘာမှပြောလို့ မရဘူး၊ ဟိုမှာ အရံတွေက ကလေးတွေဆိုတော့ ပြောစကား နားထောင် တယ်၊ အားလုံးပြီးစီးတောင်ရှည်ပါဝတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေပြီ၊ ဒါကြီးက အရိုးရင့်နေပြီ၊ ဘာမှပြောမရ၊ ဆိုမရဘူး”

“ကဲ....သတို့သား”

ညဦးဟာ ထိပ်ထားကြင်ရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း ရွှေစင်နဲ့လည်း ခင်မင်ပြီးသားမို့ ရွှေစင် တပည့်တွေ အဖွဲ့တွေနဲ့လည်း အကျွမ်းတဝင် ရှိနေပါသည်။

“ကဲပါ သတို့သားရယ်၊ ပြုံးစိပြုံးစိနဲ့ မဂ္ဂဇင်းဖတ်ပြီး ဘာတွေ သဘောကျနေတာလဲ၊ မမကြင်က ချက်ချင်းအသင့်ပြင်ပြီး ထွက်တော့ဖို့မှာလိုက်တယ်၊ လာပါ၊ နည်းနည်းလေး ထိတယ်ဆိုရုံလေး လိမ်း မှာပါ၊ ပြောမရရင် မမကြင် ခေါ်လိုက်မယ်”

ဒီတော့မှပဲ ညဦးသည် မှန်ရှေ့ခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်တာ....

“မခေါ်ပါနဲ့၊ မခေါ်ပါနဲ့၊ လိမ်းပွဲမယ်၊ ပါးပါးပဲနော်၊ ဒီရုပ်ထက်လည်း ထပ်မကျစေနဲ့”

“ထပ်ကျစရာလား၊ ရုပ်တက်ဖို့ပဲ ရှိတယ်”

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဝင်ကာ....

“ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ဒီသတို့သားရုပ်က တက်မယ်တော့မထင်၊ မျက်နှာပိုးကလည်း သတ်မရဖြစ် နေတယ်၊ တစ်ချိန်လုံး ပြုံးနေတာ ပါးစပ်ကို

ငယ်ထိပ်ပေါ်မှာ ဖဲပွင့်ဖော်ခြည်လို့ရတော့မယ်”

“ဟယ်....မြန်မာစာသသင်တဲ့ ဆရာလို့ မပြောရဘူးနော်၊
အတိဿယဝုတ္တိအလင်္ကာ တယ် မြောက်ပါလား”

“စကားမပြောနဲ့၊ ပါးစပ်ပွင့်ပွင့်သွားတော့
ပါးစပ်ထဲတို့ပတ်ဝင်တော့မယ်”

“ရယ်လို့ရော ရလား....ဟီး ဟီး”

“ရယ်လို့လည်း မရဘူး”

“ရယ်ပါရစေဗျာ၊ ပျော်လို့ပါဗျာ၊ ပျော်လွန်းလို့”

“ဟိုဘက်မှာလည်း သတို့သမီးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ပြီးချင်နေတာပဲ၊
သူ့အသံချည်းပဲ၊ လိုက် လည်းလိုက်ပါ”

မိဝိုင်းက ဘေးက ကူညီရင်း မဲ့မဲ့လေး ဆိုသည်။

ညဦးသည် ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ် တကယ်ပဲ အူမြူးအူရွှင်ကာ ပျော်နေသည့်
စိတ်အခံနှင့်မို့ မှန်ထဲ က ကိုယ့်မျက်နှာ ကိုယ်ကြည့်ရင်း သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စ
ညည်းလိုက်သေးသည်။

“အရယ်အပြီးလေးများနဲ့ အကြည်ဆုံးမျက်နှာလေးက ငွေလမင်းလား၊
စမ်းရေလား၊ သားတို့ သမီးတို့ ကြည့်ကာ ဖေဖေကြီးမှာ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်”

တစ်ခန်းလုံး ဝါးခနဲ ရယ်မောကြကာ....

“အောင်မယ်လေး....ဖေဖေကြီးသီချင်းဆိုဖို့ စောလွန်းသေးတယ် ဆရာ
ည ရယ်”

“ဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ပါးစပ်ထဲပေါ်တာ ကောက်ဆိုလိုက်တာပါ၊
ခုခေတ်သီချင်းတွေလည်း ရမှမရ ပဲဗျာ၊ ပါးစပ်ထဲလည်း မစွဲဘူးလေ”

သတို့သားရံ တပည့်လေးတွေမှာ သူတို့ဆရာကို သူတို့သဘောကျ ပြုံးမြဲနေကြပါသည်။ ညဦး မျက်နှာကို တို့ပတ်လေးနှင့် ပွတ်ရုံသာဖြစ်၍ ချက်ချင်းပြီးသွားကာ ဆံပင်ကို ဂျဲလ်နှင့် ပုံသွင်းဖို့သည်။ အဝတ်အစားလဲ၊ တောင်ရှည်ဝတ်နှင့် ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး ထင်သော်လည်း အချိန်နည်းနည်းတော့ စားသွားသေးတာပင်။

“မပြီးသေးဘူးလားတဲ့၊ သတို့သမီး ခေါ်နေပြီ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်တဲ့”

ညဦးသည် ထိပ်ထားကြင်များ စောင့်ရလွန်း၍ စိတ်ကောက်နေလှပြီဟု ကမန်းကတန်း အခန်း ထဲမှ ထွက်ဟန်ပြင်ရင်း....

“ဟေ့ကောင် တင်ထွန်းနိုင်၊ ငါ့မဂ္ဂဇင်းကို ငါ့အဝတ်ဟောင်း အိတ်ထဲထည့်ပေးထား၊ ပြီးရင် ငါ့ ကားပေါ် အဝတ်အိတ်သွားတင်ထားပေး၊ သေချာလုပ်၊ ငါ့မဂ္ဂဇင်း ဟိုမှာလိုလို ဒီမှာလိုလိုနဲ့ ပျောက်ဦးမယ်”

“အေးပါကွာ၊ ဥစ္စာကလည်း ခြောက်သေးတယ်”

“ခြောက်ရမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းသိသားနဲ့၊ ဟဲ ဟဲ”

“ဟေ့ကောင်....အဲဒါ ငါ့ကို သတ်သတ်ကျွေးရဦးမှာနော်၊ ဘတ်ချလာနိုင်နဲ့ ပေါင်းမချလိုက်နဲ့”

“အေးပါကွာ၊ လာမှာပေါ့....စိတ်ချ”

ညဦး သတို့သမီးခန်းထဲ ရောက်လျှင် သတို့သမီးထိပ်ထားကြင်သည် အစစအရာရာ ပြည့်စုံပြီး စီးကာ ကတ္တီပါခုံကလေးမှာ ထိုင်နေသည်။ လှလိုက်တဲ့သူရဲ့ သတို့သမီး။ နဂိုအလှပေါ်မှာ အပြင် အဆင် အခြယ်အသတို့ကြောင့် ရွန်းတင့်နေသည်။

ညဦးရဲ့ နှစ်သက်သဘောကျ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သော မျက်ဝန်းများကို လှမ်းမြင်လျှင် ထိပ်ထား ကြင်ကလည်း ချစ်စနိုးရှက်ပြုံးနှင့်

“လာလေ....ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်”

“ဘယ့်နှယ်လဲ သတို့သား၊ သတို့သမီး လှရဲ့လား”

“အရမ်းလှတယ်ဗျာ”

“သတို့သမီးကကော သတို့သားကို ကြည့်ပါဦး”

“တစ်သက်လုံး တွေ့ဖူးသမျှ ဒီနေ့ အချောဆုံးပေါ့ ရွှေစင်ရယ်”

“မှားပါတယ်၊ ငါတစ်သက်လေ တကယ်ပါ၊

နင်တို့နှစ်ယောက်စုံတွဲလောက် ကျေနပ်ပျော်မြူးနေ တဲ့စုံတွဲ တကယ်ပဲ
မပြင်ခဲ့ရဖူးပါဘူး၊ ဘေးလူပါ စိတ်ချမ်းသာတယ်....အဟုတ်”

ရွှေစင်က ညဦးကို ထိပ်ထားကြင်ရဲ့ ဘေးကျကျ နောက်ဘက်နားမှာ
ရပ်စေလျက် ထိပ်ထား ကြင် ပခုံးပေါ်လက်ကိုတင်ထားစေသည်။ ရှေ့မှာ
ဓာတ်ပုံသမားရော၊ ဗီဒီယိုသမားတွေပါ ရှုပ်ယှက်ခတ် ကာနေဆဲ၊ ညဦးက
ထိပ်ထားကြင်နားနားငုံကာ....

“အကြင်....ပျော်တယ် ဟုတ်လား”

“ပျော်တာပေါ့၊ ဒီနေ့ကို အကြင် အထူးပျော်နေတာ၊ မောင်ရော”

“အပျော်ဆုံးနေ့ ဖြစ်နေတယ်....ဟင်း ဟင်း”

နှစ်ဦးစလုံးဟာ ချစ်သူနှင့် လက်တွဲရတဲ့ မင်္ဂလာပွဲနေ့ကို ပျော်ရတာ က
တစ်မျိုး၊ ကိုယ့်အ ကြောင်းနဲ့ကိုယ် လူမသိအောင် ပျော်နေမိတဲ့ နဂိုအပျော်ခံက
တစ်မျိုးမို့ သွားကိုယ်စီပေါ်နေအောင်ကို အဆက်မပြတ် ပြုံးနေနိုင်ကြတာပင်။
ရွှေစင်က တမင်မဲ့ရွဲ့ရင်း....

“ကင်မရာမင်းတို့ရေ၊ ဒီစုံတွဲနဲ့တော့ သက်သာတယ်၊ ပြုံးခိုင်းစရာ
မလိုဘူး၊ အပြုံးလျှော့ဖို့ပဲ ခိုင်း ရင်ခိုင်းရမယ်”

* * *

(၂)

ညဦး ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် သက်ထားကြင်ဆိုသော
မိန်းမတစ်ယောက်တို့သည် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ခွဲကျော်ကျော် ချောင်းသာကမ်းခြေမှာ
စတင်ဆုံစည်းခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

ညဦးသည် အကြီးအကျယ် အောင်မြင်နေသော ကိုးတန်း ဆယ်တန်း
ကျူရှင်သင်တန်းကြီး တစ်ခုကို ထူထောင်ထားသူ ဖြစ်ပါသည်။ မိဘများက
ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို မျိုးရိုးစဉ်ဆက်လုပ်ကိုင်လာကြသူ တွေဖြစ်၍ ညဦးကိုလည်း
ဒီလုပ်ငန်းထဲပဲ အခြေချစေလိုသည်။

ညဦး အထက်က အစ်ကိုအကြီးဆုံးနှင့် အစ်မတစ်ယောက်တို့သည်လည်း
ဘွဲ့ရကာ ပညာပြည့် စုံပြီးမြောက်ကြသောအခါ တစ်သက်လုံး
ထိတွေ့ကျွမ်းကျင်လာခဲ့သော ပွဲရုံလုပ်ငန်းထဲပဲ ခြေစုံပစ်ကာ
ကိုယ့်ပွဲရုံလုပ်ငန်းခွဲနှင့်ကိုယ် ခွဲခြားထူထောင်ကာ
အောင်မြင်ကြီးပွားနေခဲ့ကြသူတွေပင်။

ဒီတော့ ညဦး အလှည့်မှာလည်း မိဘများက ထုံးစံအတိုင်း
သီးခြားပွဲရုံခွဲတစ်ခု ထူထောင်ပေးရန် ကြံစည်သည်။ သို့ပေမယ့် ညဦးက ဘယ်လိုမှ
ပြောဆိုနားချမရပါ။ သူဝါသနာမပါဘူးရယ်လို့သာ အပြတ်ငြင်းဆန်၍
ထိုလုပ်ငန်းဘက် လုံးဝလှည့်လို့ကို မကြည့်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကတည်းက သူဝါသနာပါတဲ့အတိုင်း
ဆယ်တန်း Guide အဖြစ် အပျင်းပြေသဘော လုပ်လက်စရှိသော ညဦးဟာ
ဘီအေအင်္ဂလိပ်စာဘွဲ့ရအပြီး အမ်အေ ဆက်တက် နေစဉ်အတွင်းမှာ

ဝိုင်းကျူရှင်ငယ်တွေ လိုက်ပေးနေပါပြီ။

အင်္ဂလိပ်စာ တော်ရုံမက စာအသင်အပြုပါ ပါရမီပါလာသလို ထူးချွန်သော ညဦးသည် ကျောင်း သားများ ကျောင်းသားမိဘများ သဘောကျ လက်ခံကြသော အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်ဆရာလေး ဖြစ်နေပါ သည်။ ပထမပိုင်းတော့ အိမ်တွေမှာ လေးငါးဆယ်ယောက် စသင်သော ဝိုင်းတွေမှာသာ သင်ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ပိုင်းတော့ သင်ရင်း သင်ရင်း နာမည်လည်းကြီးလာ မိတ်လည်းများလာ၊ တစ်နှစ် တစ်နှစ် သူ့ထံ ကျူရှင်အပ်တဲ့ ဝိုင်းတို့ကလည်း တိုးပွားလာ၍ သူ အချိန်မပေးနိုင်ပဲ မျက်နှာပူ အားနာစရာတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာအပြင် ရင်းနှီးလာသော ကျောင်းသားမိဘများကလည်း သူ့ကို “သင်္ချာဆရာတစ် ယောက်ယောက်ရှာပေးပါဦး” “ဘိုင်အိုဆရာတစ်ယောက်ယောက် ရှာပေးပါဦး” စသဖြင့် အကူအညီ တောင်း အပူကပ်တာ များလာတဲ့အခါ။

မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့စာတမ်းပြု ဖြေဆိုအောင်မြင်ပြီးသွားတဲ့အခါမှာတော့ ညဦးသည် ကျူရှင်လုပ်ငန်း တစ်ခုကို ထူထောင်လိုက်ပါသည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ရင်းနှီးတဲ့ တခြားဘာသာရပ် ဆရာတွေ လည်း ရှိပြီးသားမို့ ဘာသာစုံဆရာတွေ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရှာဖွေကာ ဘာသာစုံသင်သော ကျူရှင်သင် တန်းတစ်ခု စတင်ဖွင့်လှစ်သည်။

ဘာမှ မကြော်ငြာပဲ အိမ်ဝိုင်းတွေမှာသာ လိုက်သင်နေဆဲ အခြေအနေကတည်းက လူသိများ ထင်ရှားနေတဲ့ ညဦးက ကျူရှင်ထဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် အများကြီးပိုပြီး အောင် မြင်ကျယ်ပြန့်သွားပါသည်။ ပထမတော့ မြေနီကုန်းဘက်မှာ သူတိုက်ခန်းနှစ်လွှာ နှစ်ချပ်ငှားပြီး သူ့ လုပ်ငန်းကို စ,သည်။

နှစ်နှစ်လောက်ရှိတဲ့အခါမှာတော့ အင်အားကြီးမားလာတဲ့ သူ့လုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့ရပါသည်။ လှည်းတန်းအနား အင်းစိန်လမ်းမကြီးပေါ်မှယ

ပေအစိတ်ပေခြောက်ဆယ် အခန်းကျယ်နှစ်ထပ်ကို ဝယ်ယူလိုက်ရကာ သူ့သင်တန်းကို တိုးချဲ့ခဲ့ပါသည်။

ဒီလုပ်ငန်းနှင့် သူ့ကို ကံလိုက်သည်ပဲ ဆိုရပါမည်။ သူ့သင်တန်းဟာ နှစ်စဉ် တက်ချင်တဲ့ ကျောင်းသားများလွန်း၍ အပြည့်အဝပင် လက်မခံနိုင်ပါ။ ဘာသာစုံဆရာ အများစုဟာလည်း ညဦးနှင့် အသက်အရွယ်တူ သူငယ်ချင်းများပဲဖြစ်ရာ လူငယ်ကျူရှင်ဆရာတစ်စုရဲ့ အောင်မြင်မှုက ကြောက် ခမန်းလိလိ နာမည်ကြီးလာတဲ့ အထိပင်။

သူ့ကျူရှင်ရဲ့ဆရာတို့မှာ လူရွယ်တွေပဲဖြစ်၍ စာအသင်အကြား၌ သွက်လက်ကာ ကျောင်းသား များနှင့်လည်း အပေးအယူ နားလည်မှုတည့်လှပါသည်။ ကျောင်းသားတွေဟာ သူ့ကျူရှင်သင်တန်းမှာ ပျော်လည်းပျော်ကြသည်။ စာလည်းရရမည်။ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ များများပေး၍ လေ့ကျင့်ခန်းစစ်ဆေးတဲ့ အဖွဲ့ကို သေသေချာချာ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်ထားကာ ကျောင်းသားတို့ရဲ့ အခြေအနေကို သူတို့အိမ်ဆီ အမြဲတမ်း အစီရင်ခံစာပို့နိုင်တာက သူ့ကျူရှင်ရဲ့ အားသာချက်ပင်။

အမှတ်ဘယ်လောက်ထက်နည်းရင် ဒဏ်ငွေ၊ အမှတ်ဘယ်လောက်ထက် နည်းရင် ဒဏ်ငွေ၊ အမှတ်ဘယ်လောက်ထက် နည်းလျှင် ဘယ်လိုဒဏ်စသဖြင့် ကြိုတင်သတ်မှတ်ထားကာ ပြောထားတဲ့အ တိုင်း ငွေကောက်သည်။ ထိုကောက်ခံထားသော ဒဏ်ငွေတို့ဟာ စာမေးပွဲအပြီး နွေရာသီမှာ ထူးချွန်တဲ့ သူတွေကို ရွေးချယ်၍ ညဦး ကိုယ်တိုင် စရိတ်မတည်ကာ ထွက်ဖြစ်သော အပန်းဖြေခရီးထဲ ရန်ပုံငွေအ ဖြစ်ပါဝင်သွားရပါသည်။

ကျောင်းသားတွေနှင့် သူငယ်ချင်းပေါင်းလည်းပေါင်းနိုင်သည်။ ဆူစရာ ရိုက်စရာရှိလည်း မျက်နှာမှမထောက်ဆူသည် ရိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ဆရာတစ်စုကို ကျောင်းသားများသည် ချစ်လည်းချစ် ကြောက်လည်းကြောက် ရှိလည်းရှိသေကြရတော့တာပင်။

အဲဒီ နှစ်က သူတို့ကျူရှင်က လိုက်နိုင်သမျှ ဆရာအားလုံး ကျောင်းစာရေး
ကျောင်းအကူကအစ အားလုံးအပါအဝင် အပတ်တိုင်း စစ်ဆေးခဲ့တဲ့
လေ့ကျင့်ခန်းရမှတ်တွေအပေါ် မူတည်ပြီး အထူးချွန်ဆုံး ရွေးချယ်ထားသည့်
ကျောင်းသားက ဆယ့်နှစ်ယောက်(ကျောင်းသူထဲက ထူးချွန်သူတွေရှိပေမဲ့ ချန်
လှပ်ထားခဲ့ရပါသည်။ ကိုယ်က ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်ပြီး တပျော်တပါး
ပါဝင်စေလိုသော်လည်း နောင်အခါ စာရင်းဇယားရှုပ်မှာ စိုးရိမ်ရ၍ ဖြစ်သည်။)
စုစုပေါင်း လူအစိတ်လောက် အုပ်စုလိုက်ကြီး ချောင်းသာ ကမ်းခြေကို
ရောက်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

ယောက်ျားချည်းပဲ လူအစိတ်အုပ်စုဖြစ်၍ မီးကုန်ယမ်းကုန်
ပျော်ကြပေကြ။ ဤအချိန်မျိုးမှာ သူ့ ကျောင်းသားတွေနှင့်လည်း
သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ။ လုပ်ချင်ရာလုပ် တလွတ်တလပ် ရှိစေသည်။

လူအုပ်တောင့်လှ၍ သူတို့က အိမ်တစ်လုံးငှားနေကာ
ထမင်းချက်တစ်ယောက်ပါ ငှားထား လိုက်ပါသည်။ စားလိုက် သောက်လိုက်
ကစားလိုက် ရေကူးလိုက် ဆယ်ရက်လောက်နေဖြစ်မည့်အုပ်စု ဖြစ်သည်။

သူတို့လိုပင် ဆယ့်ငါးယောက်ကျော်သော မိန်းမချည်းသာ ပါဝင်သည့်
အုပ်စုကြီးတစ်ခုဟာ သူတို့ရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာ မနီးမဝေးသို့
ရောက်ချလာခဲ့လေရာ ယောက်ျားလေးအဖွဲ့အဖို့ မြူး တူးစရာ
ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတော့သည်။ ရောက်လာသော အမျိုးသမီးအုပ်စုမှာ
ဆယ့်ခုနစ်ဆယ့်ရှစ်မှ သုံး ဆယ်ကျော်အရွယ်ထိ အရွယ်အစားစုံစုံ။
စုံစမ်းသိရသည်မှာမင်္ဂလာဈေးအုပ်စုတဲ့။

ပထမတော့ ညဦး စိတ်မဝင်စားလှပါ။ မိန်းမတွေကို
စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူးရယ်လို့တော့ မရှိပေ မယ့် သူ့သင်တန်း သူ့ကျောင်းရဲ့
အောင်မြင်မှု ကျော်ကြားမှုအပေါ် အာရုံစိုက် စိတ်ဝင်စားမှုကြီးလှတဲ့ ညဦးဟာ
တော်ရုံသဖြင့် အပျော်သက်သက်အားဖြင့်တော့ မိန်းမတွေအတွက် အချိန်မပေးခဲ့မိ။

အဲဒီ အချိန်က သူ့အသက်ဟာ သုံးဆယ်ပြည့်ပြီးစ။ သူ့ကျူရှင်ဟာ သူ့အတွက် ပထမ အဲဒါပြီး လျှင် ညဦးဟာ စာ,ကဗျာတွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပြန်သည်။ အရိပ်ကောင်းကောင်း မှာ အမြည်းကောင်းကောင်းနှင့် ဘီယာဘူးတွေဘေးချ၊ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ရလျှင် စိတ်ဝင်တစား ဇိမ်ကျနေတတ်တဲ့သူမို့ မလှမ်းမကမ်းကို လာတည်းခိုကြတဲ့ မိန်းမအုပ်စုကို မြင်နေပေမယ့် သိပ်အရေး မလုပ်မိခဲ့။

တစ်နေ့မှာတော့ ဖော်ပြပါအတိုင်း ဇိမ်ကျနေသည့် သူ့ထံပြဿနာတစ်ခုက ဗြုန်းခနဲ ရောက်လာ သည်။

“ဒီမှာ”

ခပ်စွာစွာအသံတစ်ခုကြောင့် ရီတိတိ အရသာပျက်ကာ အလန့်တကြားနှင့် လက်ထဲက ဖတ် လတ်စ မဂ္ဂဇင်းပင်ပြုတ်ကျတဲ့အခိုက်...

“ဟို....ကတုံးတစ်ကောင်ရယ်၊ ဆံရှည်တစ်ကောင်ရယ်က ရှင်တို့အုပ်စုကလား”

“ဗျာ”

“ဟို ချာတိတ်လေးတွေလေ၊ စပ်ဖြဖြ ကျောက်ကျောရေပက်တွေ”

“ဗျာ”

ဝိသေသတွေက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖြစ်၍ ညဦးနားထွေးကာ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်မိတာအပြင် ရှေ့ကမိန်းမကိုလည်း အလန့်တကြား ဖြစ်နေမိ၍ ပိုပြီး နားဝေးနေမိတာပင်။

“ဒီမယ်....ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့၊ မူးနေတာလား”

“မမူးပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

ထိုမိန်းမဟာ တစ်မျက်နှာလုံးကို ပိန်းပိတ်ထူထဲစွာ သနပ်ခါးဝါဝါတွေ

လိမ်းထားတဲ့အပြင် သပ္ပတ်တံလိုဟာနှင့် ကန့်လန့်စင်းတွေ ညီညာအောင်
အစင်းရာပေးထားသေး၍ ဝါဝါစင်း ညီညီညာညာ တွေကြားမှာ သူ့ရုပ်ကို ဘယ်လိုမှ
မမြင်သာ။ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်းပေါက်နှင့် ပါးစပ်ပေါက်ကိုသာ အစင်း
ကြားထူထူတွေထဲမှာ အပေါက်လေးတွေအဖြစ် တွေ့နေရပြီး မျက်ခုံးရော နှာတံရော
နှုတ်ခမ်းအသားပါ လုံးဝမမြင်ရ၍ အင်မတန်လန့်ဖို့ကောင်းတဲ့ရုပ်ကြီး
ဖြစ်နေပါသည်။

အဲဒီ ကြားထဲ ဆံပင်အားလုံးကို ဟိုးငယ်ထိပ်တည့်တည့်သို့ စုယူပြီး
အလုံးလေး စုထုံးထားလျက် စပန့်သားခရမ်းရောင်အနွယ်အခက်အဆင် အကျ...ပွ၊
ဘောင်းဘီပွကြီးကို ချောင်ချိပေါ့ပါးစွာ မတန်တဆ ဝတ်ထားသေး၍ ဘယ်လိုမှ
ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ကို ဖော်မရအောင် ဖြစ်နေသည်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ရုပ်ကို မမြင်ရပဲ စကားပြောရသည်မှာ အားမလို
အားမရ ဖြစ်စရာကောင်းလှ သည်။ ခုလည်း သူ့ကို အရာဝတ္ထုတစ်ခု၌
အဝတ်စွပ်ထားပေးသကဲ့သို့သာ မြင်နေရ၍ ညဦးက အားမ လို အားမရ
ပြူးပြဲကြည့်နေမိသေးတာပင်။

“ကဲ....ရှင် ဘယ်လိုလူတုန်း၊ ဘာကို ပြူးကြည့်နေရတာ တုန်း”

“ခင်...ခင်ဗျားကို မမြင်ရလို့ ကြည့်နေတာပါ”

“ဟင်....ဘာလဲ၊ ရှင်က မျက်စိမမြင်တဲ့လူလား”

“ဪ...မဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာက
ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံး အဝါစင်းနဲ့ ခရမ်းရောင်တွေပဲ ရှုပ်နေပြီး ရုပ်ကို
တွေ့ကိုမတွေ့ရလို့”

“တွေ့အောင်ကြည့်နေဖို့ မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ မေးချင်တာ ဖြေဦး”

“မေးလေ....မေး”

“ကတုံးကောင်တစ်ကောင်ရယ်”

အင်း....သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ကတုံးလေးယောက်တောင်ပါသည်။

စာမေးပွဲအပြီး နွေရာသီအဝင် တစ်ပတ်လောက် သင်္ကန်းစည်းဖြစ်ကြသည့်
ကျောင်းသားနှစ်ယောက်၊ ကောင်းစာရေးတစ်ယောက်၊ သင်္ချာဆရာက တစ်ယောက်။

“ဆံရှည်တစ်ကောင်ရယ်”

“ဆံက ဘယ်လောက်ရှည်လဲ”

“ဟောလောက်ရှည်တယ်”

သူမက ပခုံးကျော်ကို လက်ညှိုးနှင့် ဖျတ်ခနဲရစ်ပြသည်။ သုတနှင့်
ကျော်ကြီးဖြစ်မှာကို မှန်းဆ လိုက်နိုင်တာမို့....

“ဪ....အင်း၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရှင်တို့အုပ်စုထဲက မဟုတ်လား”

“အင်း....ဟုတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်တို့အရွယ်တော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှင်တို့ သားလား တူလား”

“ဟာ....ဘယ်လိုလုပ် ကျွန်တော်တို့သား ဖြစ်နိုင်မလဲဗျ၊

ဒီအရွယ်သားလောက် ကျွန်တော်တို့ မမွေးနိုင်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အသက်
သုံးဆယ်ကျော်တယ်ဆိုရုံလေး ရှိသေးတယ်”

“ဪ....ဪ....ဟုတ်မှာပေါ့”

ပြီးစိစိ ဖြစ်သွားတဲ့ အမျိုးသမီးကြောင့် ညဦးက မျက်နှာတည်တည်နှင့်

....

“ပြော....ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနက်ကတည်းကခုထိပဲနော်၊ ကျွန်မတို့အုပ်စုထဲက

ကလေးမလေးတွေကို လိုက်စ၊ စနေတာ”

“ခင်ဗျားသမီးတွေကိုလား”

“အောင်မာ၊ ပြန်စွာတတ်တယ် ကြည့်စမ်း”

“မသိဘူးလေ...မေးကြည့်တာပါ။ စ,တာ ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ စ,တာဟာ ချစ်လို့ စ,တာပါဗျ။ မုန်းရင် မစ,ဘူး”

“ဘာရှင့်၊ တယ်ပြောတတ်ပါလား၊ မနက်အစောကတည်းက ကျွန်မတို့ထဲက အငယ်ဆုံးချော ချောနဲ့ ထွေးထွေးလမ်းလျှောက်ထွက်ရင် လိုက်ထွက်၊ ရေထဲဆင်းရင် လိုက်ဆင်း”

“ဟာ....ဒါတော့ သူတို့ဆင်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ဘက်က မဆင်းရဘူးဆိုရင် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကဲ....နားထောင်ပါဦး၊ ဘောလုံးကိုလု၊ ဘောကွင်းကိုမှောက်ပြေး၊ ချိုးစုံ စ,နေတယ်၊ စ, နေ တယ်ပဲ ပြောတယ်နော်၊ နှောင့်ယှက်တယ်လို့ ကျွန်မ မပြောပါဘူး၊ စ,သင့်သလောက် စ,ပါ၊ ကောင်မ လေးတွေလည်း ပျော်နေကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုနက ကျွန်မတို့ စုထိုင်နေတဲ့ လူအုပ်စုကြားထဲကို ရေ မြွေအသေကြီးတစ်ကောင် တုတ်နဲ့ကော်ပြီး ပစ်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးသွားကြတယ်....

အုပ်စုထဲမှာ နှလုံးမကောင်းတဲ့သူ ပါတယ်ရှင့်၊ လန့်သွားလိုက်တာ မနည်း သွေးဆေးတွေ သကြားတွေ တိုက်ရတယ်”

“ဪ...စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ တကယ်ပါ ၊ အဲလိုတော့ ဘယ်စ,ကောင်းမလဲ”

“ဒါပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့ကလည်း ခင်တတ်ပါတယ်၊ ပျော်တတ်ပါတယ်၊ ရှင်တို့ထဲက အဲဒီ ချာတိတ် တွေနဲ့ ရွယ်တူ ချာတိတ်မလေးတွေလည်း ပါတော့ သူတို့ ခင်ကြမင်ကြစ, ကြ နောက်ကြ အဖွဲ့ကျ လည်းရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခနလိုတော့ မစ,နဲ့”

“ဒါပေါ့၊ ဟုတ်တယ်၊ မစ၊ရဘူး”

“အဲဒါလာပြောတာ၊ ရှင့်ကို အရင်တွေ့လို့ ရှင့်ကိုပြောတာ ရှင်က ဒီကောင်လေးတွေရဲ့အဖေ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဦးလေးလား အစ်ကိုလား”

“ကျွန်တော့် တပည့်လေးတွေပါ”

“ဪ...ရှင်က ကျောင်းဆရာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့....ကျူရှင်ဆရာဆိုရင် ပိုမှန်ပါတယ်၊ ဆယ်တန်းဖြေထားတဲ့ ကျွန်တော့်တပည့်လေး တွေပါ၊ ကျန်တာတွေက ဆရာတွေပါ”

“ဪ ဆရာတွေနဲ့ တပည့်တွေ ပျော်စရာကြီးနော် ဆရာက နာမည်လိုခေါ်ပါလဲ၊ ကျူရှင်က ရော ဘာသင်တာပါလဲ”

“ကျွန်တော် ညဦးပါ၊ ကျွန်တော်က English သင်တာပါ၊ ကျူရှင်ကတော့ ထိပ်ပါ၊ ဘာသာစုံ သင်တန်းပါ”

“ဪ...ကျွန်မ သိပြီ၊ ထိပ်ကျူရှင်က နာမည်ကြီး ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေလည်း ကြီးတယ်လေ... အဟင့် ပြီးတော့ ကျွန်မနာမည်တစ်လုံး ပါနေလို့ ဒီကျူရှင်ကို သတိပြုမိတာ”

“ဟုတ်လား...ခင်ဗျားနာမည်က ဘာပါလိမ့်”

“ထိပ်ထားကြင်ပါ”

“ခင်ဗျာ...ထိပ်ထားကြင် နာမည်လေးက တစ်မျိုးလေးဗျာ၊ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်တပည့်တွေ ကျွန်တော်သေချာဆုံးမပါ့မယ်၊ ဒီလိုစနည်းမျိုး နောက်ကို မစ၊စေရပါဘူးဗျာ၊ အပန်းဖြေ ခရီးမှာ လာဆုံကြရတာ ခင်ခင်မင်မင်ပေါ့ဗျာနော်၊ နီးနီးကလေးလည်း တည်းခိုနေကြတာ၊ မိတ်ဆွေ သစ်တွေ ဖြစ်ပါရစေ၊ ခုန နောက်ပြောတာအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်တယ်ဆို ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့အုပ်စုကလည်း

ခင်တတ်ပါတယ်၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့....ဟုတ်ကဲ့”

ဤသို့အားဖြင့် စတင်သိကျွမ်းရာမှ ညဘက်တွေ အုပ်စုနှစ်စုဆုံကာ ငါးကင်ကြ၊ မီးပုံပွဲလုပ်ကြ၊ နှစ်ရက် သုံးရက်ရှိသည့်တိုင် ထိပ်ထားကြင်ကို ညဦး မမှတ်မိသေးပါ။ သူ့မျက်နှာကို လုံးလုံးမမြင်လိုက် ရတာ ဖြစ်ပြီး ထုံးထားတဲ့ ဆံပင်ဟာလည်း ဘယ်လောက်ရှည်သလဲ မှန်းမရ၍ ထိုအုပ်စုထဲမှ ထိပ်ထား ကြင် ဖြစ်နိုင်ချေရှိသူသည် ညဦးအမြင်မှာ သုံးလေးယောက်ဖြစ်နေပါသည်။

စကားလာပြောတုန်းက ဝတ်ထားတာကလည်း ပွချောင်လွန်း၍ အဝိန်အဝ အတိအကျမှန်းမရ။ သူမမှတ်မိတာသိ၍ ဟိုအုပ်စုကလည်း တမင်တကာ နောက်ကာထိပ်ထားကြင်ကို နာမည်လည်းမခေါ် ဘယ်သူဆိုတာလဲ မဖော်။ ညဦးမှာ ဟိုတစ်ယောက်နီးနီး ဒီတစ်ယောက်နီးနီး နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် ဇေဇေဝါဖြစ်နေပြီးမှ မှန်းဆလို့ ရသွားပါသည်။

စကားပြောလျှင် လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်းထောင်ထောင်ပြီး ပြောတတ်တဲ့ပုံစံလေးနှင့် သတိ တရ ဖမ်းယူသိရှိခဲ့တာပင်။

* * *

ထိပ်ထားကြင်ရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်မှာ သူမကိုချစ်မြတ်နိုး၍ ခြေကန်ပိုးကြတဲ့ ယောက်ျားတွေ ပေါင်း မနည်းမလှကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ကျောင်းသူဘဝကတည်းကစပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့အချိန်ထိ... အခုထိ။

ဖူးစာဆိုသည်မှာ ဆန်းတော့ ဆန်းကြယ်သား နဖူးမှာ မမြင်ရတဲ့ စာကိုယ်စီကြိုတင်ရေးမှတ်ပါ ပြီးသားဆိုတာ ဟုတ်များနေမလားလို့ပင်။ ဒီလူကို မြင်လိုက်တဲ့အခါမှာမှ တခြားလူတွေထက် ထူးထူး ခြားခြား ကိုယ့်စိတ်ထဲလှုပ်ရှားခံစားရတာ ဟာ သူက ဘာများထူးနေလို့လဲဆိုတော့ ဘာမှ

မယ်မယ်ရရ ထူးနေတာလည်း မဟုတ်ပေ။

ထိပ်ထားကြင်ကို ပိုးနေကြသူတွေထဲ သူဌေးလည်းပါ၊ စစ်ဗိုလ်လည်းပါ၊ ရာထူးရာခံနှင့်လည်းပါ၊ သင်္ဘောသားလည်းပါ။ အဲဒီ အထဲမှာ ညဦးထက် ချောမောသန့်ပြန့်သူတွေလည်း မနည်းလှသလို ညဦး ထက်ပိုပြီး ငွေကြေးကြွယ်ဝတဲ့သူမျိုးလည်း ပါဝင်နေပါသည်။

ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မခုန်ခဲ့ပဲ ညဦးနှင့်ကျကာမှ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။ လူကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ရိုးသားအေးချမ်း သဘောကောင်းပုံရသော ညဦးကို မြင်မြင် ချင်းပဲ ခင်မင်ခဲ့ပါသည်။ ချောင်းသာမှ ပြန်ရောက်လာပြီး ရန်ကုန်ရောက်ကြတော့လည်း သူတို့အဆက် အသွယ်မပြတ်ကြပါ။

ထိပ်ထားကြင်တို့ အုပ်စုထဲက မမစိုးရဲ့သားကို ကျူရှင်အတူလိုက်အပ်ပေးရင်း ထိပ်ထားကြင်ရဲ့ တူတူမတချို့ကို ကျူရှင်သွားအပ်ပေးရင်းက အဆက်အစပ်ရှိနေခဲ့တာပါ။ အဲဒီ ကတစ်ဆင့် အပြန်အလှန် အလှူအတန်း ပွဲလမ်းဖိတ်ကြားတာ၊ လည်ပတ်ဝင်ထွက်တာတွေ ရှိရာမှ တစစပိုပြီး ရင်းနှီးလာ ခဲ့သည်။

ညဦးရဲ့အစ်မ၊ မရီးတို့နှင့်ပါ ထိပ်ထားကြင် ရင်းနှီးခဲ့ရသလို ထိပ်ထားကြင်ရဲ့အစ်မ၊ အမေတို့ နှင့်လည်း ညဦးက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာပါသည်။ ညဦးရဲ့ ထူးခြားချက်မှာ သူ့ထံစာသင်ဖူးသော တပည့် များ၊ ထိုတပည့်များ၏ မိခင်များ မိသားစုများရဲ့ချစ်ခင်လေးစားယုံကြည်မှုကို အပြည့်အဝ ရတတ်သည့် ကံမျိုးရှိခြင်းပင်။

ထိပ်ထားကြင်သည် နိုင်ငံခြားမှ အထည်အလိပ်ပိတ်စများကို ကိုယ်တိုင် မှာယူတင်သွားလျက် လက်လီရောလက်ကားရော ပြန်လည်ဖြန့်ဖြူးရောင်းချပါသည်။ မင်္ဂလာဈေးမှ ဆိုင်သည် လက်ကားပြန်

ဖြန့်သောခိုင်ဆိုင်ဖြစ်၍ ယုဇနပလာဇာမှာတစ်ဆိုင်၊ ဒဂုံစင်တာမှာတစ်ဆိုင် စုစုပေါင်း သုံးဆိုင်ရှိပါသည်။

မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ပေမယ့် ဤအထည်သုံးဆိုင်ကို ပြေးလွှားကာ နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကိုင် တွယ်အုပ်ချုပ်လျက်စီးပွားရှာကောင်းလှတဲ့ ထိပ်ထားကြင်မှာ အသက်ထက်ပို၍ ရင့်ကျက်လည်ဝယ် ချက်ချာကာ စကားပြောလည်း ဟောဟောခိုင်းခိုင်း လုပ်တာကိုင်တာ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် သွက်သွက် လက်လက်။

ညဦးနှင့်တွေ့ချိန်မှာ အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်ပေမယ့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှယ် ဗြတ် ကယ်ဗြတ်ကယ် ရှိလှသည်။ ထိပ်ထားကြင်ရဲ့ထိုပုံစံကို မေမေတို့က မကြိုက်ပါ။ ဖေဖေက ပန်းတိမ်လုပ် ငန်း၊ မေမေက ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားကာ အစ်မထိပ်ထားခင်ကတော့ ဂျပန်ရောက်ခင်ပွန်းရဲ့လုပ်စာကိုသာ အေးအေးစားနေလျက် အားလုံးဟာ နူးနူးညံ့ညံ့သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့တွေဖြစ်သည်။

“မေမေ့သမီးငယ်ဟာလေ၊ အပျိုလေးသာဆိုတယ် အိမ်ထောင်သည်မကြီး ကျနေတာပဲ”

ဒါက မမခင်ရဲ့ ထာဝရလက်သုံးစကား ဖြစ်သည်။ မေမေသည် နုနုနယ်နယ် နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း မဆန်လှသည့် အငယ်မသမီးကို ယူမည့်ယောက်ျားမရှိဘဲ အပျိုကြီးဖြစ်သွားမှာအတော်စိုးရိမ်ပါသည်။ ဤသို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဆိုသော်လည်း ဤအရိပ်အယောင်မျိုးရှိတာ သိသာလှသည်။

ထိပ်ထားကြင်နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်လာသော ညဦးကို တူတူမတချို့ရဲ့ သားသမီးများ၏ ဆရာအ ဖြစ် တူတူမတို့ထံမှ ချီးကျူးစကား ကြားရဖန်များသော် စွဲမိစွဲရာ သူပါခင်မင်လေးစားလာလေသည်။ အဲဒီ ကြားထဲ ညဦးက သူ့မိခင် သူ့အစ်မနှင့် မရီးတို့ကို ထိပ်ထားကြင်မိဘများရဲ့ ပန်းတိမ်ကိုညွှန်ပြီး လက်ဝတ်လက်စား အသစ်လုပ်တိုင်း လာအပ်ဖန်များတဲ့အခါ

ထိပ်ထားကြင်အမေနှင့် ညဦးရဲ့အမေတို့ မှာ ဘဝဘဝက ရေစက်ပါသလို
မိတ်ဆွေရင်းချာကြီးတွေအလား ဖြစ်သွားကြပါသည်။

မိခင်ချင်း မိသားစုချင်းပါ ရင်းနှီးသွားတာကလည်း ထိပ်ထားကြင်နှင့်
ညဦးရဲ့ချစ်ခရီးလမ်းကို အဆင်းဘီးတပ်သလိုဖြစ်ခဲ့စေပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ခင်ဆုံမက်လိုအပ်မှုက လည်း အချိန်တိုအတွင်း
အင်အားကြီးမားလှသည်။

ညဦးဟာ ထိပ်ထားကြင်ရဲ့ အချစ်ဦးဖြစ်သလို ထိပ်ထားကြင်ဟာလည်း
ညဦးရဲ့အချစ်ဦးပင်။ ပထမဆုံး ချစ်မိကြတာဖြစ်ပြီး မိဘချင်း မိသားစုချင်းကလည်း
ပြေလည်ချောမွေ့နေခဲ့တာမို့ သူတို့ဘဝ ဟာ ဘာမှပြောစရာမရှိ ထီးလိုမင်းလိုဘဝ။
ပန်းခင်းထားတဲ့လမ်း။

ဒါကြောင့်လည်း ချစ်သူစုဖြစ်သည်မှ တစ်နှစ်မပြည့်ခင်
အချိန်သိပ်မယူတော့ပဲ လက်ထပ်ဖြစ် သွားကြတာပင်။ ထိပ်ထားကြင် ကိုယ်တိုင်
သုံးဆယ်တွင်း ချဉ်းနင်းဝင်ပြီဖြစ်၍ အချိန်ဆွဲနေစရာလည်း အကြောင်းမရှိတော့။

“လူကြီးမိဘတွေကလည်း နှစ်ဖက်စလုံး အရမ်းသဘောတူကြတယ်၊
စီးပွားရေးအရလည်း မောင်တို့နှစ်ယောက်လုံးကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး
ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်နေပြီး မောင်တို့ လက်ထပ် ကြပါစို့လား အကြင်”

ညဦးက ထိုသို့တောင်းဆိုလာတဲ့အခါ ထိပ်ထားကြင်မှာ
ငြင်းဆိုစရာအကြောင်း ဘာများရှိဦး မည်နည်း။

“အကြင်တို့ စုသိကြတာ တစ်နှစ်ခွဲ၊ ချစ်သူတွေ ဖြစ်တာက
တစ်နှစ်မရှိတရှိ၊ ဒီကြားထဲလည်း ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့ ကိုယ် အားအားလပ်လပ်
မဟုတ်ကြတော့၊ သူများချစ်သူတွေလို နေ့စဉ်ရက်ဆက် လည်း မတွေ့နိုင်ကြဘူး၊
တွေ့ဖြစ်ကြတဲ့အခါလည်း နာရီပိုင်းလောက်ပဲ၊ ဒီတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက်
လေ့လာအကဲခတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အချိန်က နည်းတော့နည်းနေသေးသလားလို့ မောင်ရယ်”

“အကြင် ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တခြားဘာများအကဲခတ်နေနိုင်စရာလိုသေးလို့လဲ၊ အဓိကက စိတ်နေသဘောထားနဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ၊ ဒါကို အချင်းချင်း နားလည်ယုံကြည်နိုင်တယ်ဆိုရင် မလုံလောက်လို့လား”

“စရိုက်သဘာဝ၊ အမူအကျင့်၊ ဝါသနာ၊ ဒါတွေလည်းရှိတော့ ရှိသေးတယ် မောင်ရဲ့”

“ဒါလောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ လိုတိုးပိုလျှော့ ညှိနှိုင်းနေထိုင်သွား လို့ ရတဲ့ကိစ္စတွေပါ အကြင်ရယ်၊ အဲသလို အသေးစိတ် အတွင်းကျကျ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိုးလျှိုးပေါက် သိနိုင်ဖို့က သုံးနှစ်သုံးမိုး ဆိုတာနဲ့လည်း မလောက်ပါဘူး၊ တော်ရုံတန်ရုံ ဆန္ဒမတူတာ လောက်တော့ မောင်က အကြံကို သိပ်ချစ်တော့ အကြံသဘောအတိုင်း လိုက်လျောမှာပါ”

“အို...အကြင်ကလည်း မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တော့ မောင့်အကြိုက် လိုက်မှာပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာများ လိုသေးလို့လဲ အကြင်ရယ်”

ကဲ...အဲသလိုဆိုတော့ ထိပ်ထားကြင်သည် ညဦးကို သက်သက်မဲ့ မခိုင်မလုံပဲ အချိန်ဆွဲနေဖို့ သင့်ပါသေးသလား။ အမေနှစ်ယောက်ကလည်း ခပ်မြန်မြန် စီစဉ်ဖြစ်မြောက်သွားစေချင်သည်။ တိုက် တွန်းလှပြီး၊ နားပူလှပြီ။ မောင်နှမတွေထဲက အငယ်ဆုံးတွေဖြစ်ကာ အကြီးတွေနှင့် အသက်လည်းကွာ၊ အိမ်ထောင်ပြုချိန်လည်း ကွာ၍ တူတူမတွေကပင် လူလားမြောက်မြောက်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ။

နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း အားလုံး အထူးနှစ်သက် လိုလားလှတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီးတစ်ခုကို ဤသို့ဖြင့် သမားရိုးကျ အဆင်ပြေ အေးချမ်းစွာ ဆင်ယင်ကျင်းပပြီး အောင်မြင်ပြီးမြောက်ခဲ့ရသည် ဖြစ်ပါသည်။

* * *

(၃)

နှစ်ဖက်သော မိဘများကလည်း ငွေအညီအမျှ စိုက်ထုတ်ပေးကာ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စု ဆောင်းငွေတွေပါ ပေါင်းစပ်၍ စံရိပ်ငြိမ်ထဲမှာ တိုက်အိမ်ကြီးကြီးတစ်လုံးပါသည့် ခြံတစ်ခြံကို ဝယ်ယူ ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ကြီးက အကြီးကြီးပင်။ အခန်းတွေကလည်း အများကြီး။ ကားဂိုဒေါင်ကလည်း ကြီးတဲ့အပြင် အပေါ်ထပ် ပါသေးသည်။

“အတော်ပဲ...ဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်က အကျယ်ကြီး၊ အကြင့် ပိတ်စလိပ်တွေအတွက် ဂိုဒေါင်လုပ် လို့ရတယ် သိလား”

လင်မယားနှစ်ယောက်၊ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်။ စုစုပေါင်းနေမည့်သူက လေးယောက်။ အိမ်ဖော် နှစ်ယောက်။ စုစုပေါင်းနေမည့်သူက လေးယောက်။ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်အတွက်ပါ သီးသန့်အိပ်ခန်း၊ စတုခန်း အပိုတွေပါတဲ့အပြင် အိမ်ကြီးမှာ အိပ်ခန်းကျယ် ခြောက်ခန်းတောင်ပါဝင်သည်။

“အိပ်ခန်းတွေကလည်း အများကြီးပဲ၊ အကြင်တို့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းပြီးရင် ငါးခန်းတောင် ပိုတယ် နော် မောင်”

“အခန်းစေ့ လူပြည့်အောင်ဆိုရင် မောင်တို့ ကလေးငါးယောက်ယူမှ ဖြစ်မယ်”

“အမယ်....ဘယ်သူက ဒီလောက်တောင် မွေးနိုင်မလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

“မောင် နောက်တာပါ၊ တစ်ခန်းကို မောင့်ရဲ့ အလုပ်ခန်းအဖြစ် မောင်ယူမယ်၊ ကျောင်းက စာရွက်စာတမ်းတွေ ဖိုင်လ်တွေ ဘာတွေလဲ ထားလို့ရ၊ အိမ်ကို အလုပ်သယ်လုပ်လို့လည်း ရတာ ပေါ့၊ မောင် အလုပ်လုပ်ဖို့ သီးသန့်

ပရိုက်ပိတ်အခန်းနော်”

“ကောင်းတယ်၊ မောင့်အလုပ်ခန်းက တစ်ခန်းလုပ်၊
အကြံအလုပ်ခန်းက တစ်ခန်းလုပ်မယ်၊ အကြင်လည်း အကြံရဲ့ ငွေဝင်ငွေထွက်
ကုန်ပစ္စည်းအဝင်အထွက်၊ စာရင်းဇယား၊ ငွေရေးကြေးရေး စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့
အလုပ်ခန်းသီးသန့်ထားမှဖြစ်မယ်၊ အကြံ အခန်းကလည်း အကြံ လုပ်ငန်း
ပိုင်းဆိုင်ရာ ပရိုက်ပိတ်ခန်းနော်”

“မောင့်အလုပ်ခန်းက ဘယ်သူမှ မဝင်စေချင်ပဲ မောင်က
သီးသန့်ထားချင်တာ၊ ကောင်မလေး တွေလည်း အခန်းဝင်မရှင်းစေနဲ့၊ အမှားအယွင်း
အပျောက်အရှ မရှိအောင်ပေါ့”

“ကောင်းတယ် မောင်၊ မောင့်အလုပ်ခန်း အကြင်လည်း မဝင်ဘူး၊
အကြံ အလုပ်ခန်းလည်း မောင် မဝင်နဲ့၊ ကိုယ့်စည်းကမ်းနဲ့ ကိုယ်ပေါ့ နော်၊
ကိုယ့်လုပ်ငန်းပိုင်ဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေပဲ ထားမှာပဲဟာ”

“ပြီးတော့...မောင် အခု သယ်မလာရသေးတဲ့
မောင့်ရဲ့စာအုပ်တွေရှိတယ်၊ မောင်စုဆောင်း ထားတဲ့ စာအုပ်တချို့ပေါ့၊ ဒါတွေထားဖို့
တစ်ခန်းကို စာအုပ်ခန်းသဘော ပြင်လိုက်မယ်နော်”

“ဟယ်....မောင့်မှာ စာအုပ်တွေနဲ့ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“ဟယ်....တစ်ခါမှ မပြောဖူးကြပဲ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊
အကြံမှာလည်း သယ်ယူ လာစရာ စာအုပ်တွေရှိတယ်၊ အကြင် သီးသန့်ပိုင်တဲ့
စာအုပ်တွေ၊ စုထားတာပေါ့၊ အကြင်လည်း နောက်မှပြန်သယ်ရမှာ၊ တစ်ခန်းကို
စာအုပ်ခန်းအဖြစ် သတ်မှတ်မယ်၊ အဲဒါကတော့ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ စာအုပ်တွေ
တစ်ခန်းထဲပေါင်းလို့ ရတယ်မဟုတ်လား ဟင်”

“ရတာ ပေါ့ အကြင်ရဲ့၊ မောင့် စာအုပ်တွေလည်း အကြံစာအုပ်ပဲပေါ့၊ အကြံစာအုပ်တွေလည်း မောင်စာအုပ်တွေပဲပေါ့...ဟုတ်လား”

“တိုက်ဆိုင်တယ်ကွယ်၊ မောင်လည်း စာဖတ်ဝါသနာပါတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် အကြင်၊ အကြင်ရော.....”

“အကြင်လည်း စာတအားဖတ်တာ၊ အလုပ်ပင်ပန်းလာပေမယ့် တစ်နေ့မှာ စာအုပ်တစ်အုပ် တော့ ဖတ်ရမှ၊ တစ်အုပ်လုံးမပြီးတောင် စာနည်းနည်းဖတ်ပြီးမှ အကြင်က အိပ်နိုင်တာ”

“အကြင်မှာ စာအုပ်တွေ အများကြီးပဲလား”

“အကြင်ကြိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေ စုသိမ်းထားတာလေ၊ ကိုးရာတစ်ထောင်လောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့”

“မောင့်မှာလည်း စာအုပ်ထောင်ကျော်လောက် စုစုပေါင်း စာအုပ်တွေ နှစ်ထောင်လောက် ဖြစ် မယ်ဆိုတော့စာအုပ်ခန်းလုပ်ဖို့ဒီအခန်းမှာ နံရံကပ်စာအုပ်စင်ကြီးတွေရော၊ ဗီရိုနဲ့တချို့ပါ ထားမယ်လေ”

“ဒါနဲ့ပဲ အခန်းလေးခန်း ရှိပြီဆိုတော့ နှစ်ခန်းပဲ ပိုတယ်မောင်”

“နှစ်ခန်းပဲပိုတော့ အတော်ပဲပေါ့၊ အကြင် သားလေးတစ်ယောက် သမီးလေးတစ်ယောက် မွေး ပေးနော်”

“ဟွန်း”

နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်စီက ကိုယ်ပိုင်သော စာအုပ်တွေသယ်လာကြပါသည်။ စာ အုပ်ခန်းကို လှလှပပသပ်သပ်ရပ်ရပ် နှင့် နှစ်ဦးစိတ်တိုင်းကျ ဆင်ယင်သည်။ စာအုပ်များမှာ အရင် ခေတ် အခုခေတ် ကိုယ်နှစ်သက်ရာ စာအုပ်အမျိုးစုံပေတည်း။ အချို့သော စာအုပ်များမှာ ညဦး ထံမှာ လည်းပါ၊ ထိပ်ထားကြင်ထံမှာလည်းပါ၊ နှစ်အုပ်ထပ်နေတတ်သည်။

မဂ္ဂဇင်းများမှာတော့ ဟိုးအရင်က ရှုမဝ မြဝတီအဟောင်းများကို စုဆောင်းသည့်သဘော ဝယ် သိမ်းထားကြတာ။ လောလောလတ်လတ်ထွက်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းအသစ်ထဲကတော့ အခု သူတို့လက်ထပ်ကြ သော လထုတ် (.....)မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးထံမှာ တစ်အုပ်စီ ပါလာပါသည်။

“ဟယ်.....မောင့်မှာလည်း ဒီမဂ္ဂဇင်းပါလာတယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက်သား စာအုပ်ပုံထဲ နစ်မြုပ်ရာက ထိုမဂ္ဂဇင်းကိုမြင်လျှင် ထိပ်ထားကြင်က အံ့အားတသင့် ရေရွတ်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အကြံင့်မှာကော ပါလာလို့လား”

“အင်း....ပါတယ်”

ညဦးသည် ထိပ်ထားကြင်ကို ပြုံး၍ အကဲခတ်ကာ ကြည့်ရင်း....

“အကြင် ဝယ်ထားတာလား”

“အင်း....ဟို.....အကြင် ဝယ်တယ်ဆိုတာထက် ပုလဲဝယ်လာတာပါ။ အဲဒီ နေ့က မင်္ဂလာဆောင် တဲ့နေ့ပဲ မောင်ရဲ့၊ အကြင်က ညဘက်ကျ ဖတ်စရာစာအုပ်အသစ် မရှိတာနဲ့ ပုလဲကို အလွယ်တကူပဲ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်အုပ်လောက် ဝယ်လာပေးစမ်းပါလို့ မှာလိုက်တာ၊ ပုလဲ ဝယ်လာခဲ့ပေးတာ မောင်”

“ဪ”

ထိပ်ထားကြင်က ညဦးကို တစ်ပြန်အကဲခတ်ကာ....

“မောင်ကရော”

“ဟင်”

“မောင်ရော....ဒီမဂ္ဂဇင်းကို ဝယ်တာလား”

“ဝယ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တင်ထွန်းနိုင် ဆီမှာပါလာတာ၊ မင်္ဂလာဆောင်နေ့ကပဲ၊ ဒီထဲက ဆရာ ‘----’ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ် ကြိုက်လို့ မောင် တောင်းယူထားလိုက်တာ၊ ဆရာ ‘---’ ဝတ္ထု တွေ မောင်က သဘောကျတယ်လေ”

“အကြင်တော့ ဒီမဂ္ဂဇင်းကိုလည်း သဘောကျတယ် သိလား၊ ကလောင်ဟောင်း စာရေးဆရာ အစစ်ကြီးတွေရဲ့ ဝတ္ထုတွေဆိုတာ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းထဲဖြစ်ဖြစ် ဖတ်လို့ရတယ်၊ ဒီမဂ္ဂဇင်းကကျတော့ ကလောင်သစ်တွေ တအားထည့်ပေးတယ်နော်။ ကဗျာမှာရော ဝတ္ထုတိုမှာရော ကလောင်သစ်တွေ အများကြီးရွေးသုံးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အကြင်တို့ ပုလဲတို့က ဒီမဂ္ဂဇင်းကို အားပေးတာ မောင်ရဲ့”

“အဲဒါလည်း မောင်နဲ့ သဘောချင်းတူတယ်၊ မောင်လည်း အဲလိုသဘောရှိတယ်”

ညဦးက ထိုမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်အသစ်လေးကို တယုတယကိုင်ကာ တဖျပ်ဖျပ် လှန်သည်။ ထိပ်ထား ကြင်ကလည်း ညဦးပခုံးတွင် မေးတင်ကာ မဂ္ဂဇင်းလေးကိုက တမြတ်တနိုး လိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ စာရွက်ဖြူသစ်သစ်လေးများ တဖျပ်ဖျပ် လှန်ရာက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စာအုပ်နံ့လေးကိုပင် မွှေးပျံ့တယ် လို့ စိတ်ထဲထင်မိသည်။

* * *

ထိပ်ထားကြင်နှင့် ညဦးတို့သည် နှစ်ဦးလုံး အိမ်ပြန်နောက်ကျကြပါသည်။ ညဦးရဲ့ နောက်ဆုံး သင်တန်းချိန်ဟာ ရှစ်နာရီအထိမို့ ရှစ်နာရီဆယ့်ငါး ရှစ်နာရီခွဲလောက် ညဦးက ပြန်ရောက်ပါသည်။ ကျူရှင်ခန်းမှာ စောင့်အိပ်မည့် ကျောင်းစာရေးလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်သော မောင်တိုးနှင့် ဇော်လေးတို့ ရှိသည်ဖြစ်၍ စာသင်ချိန်ပြီးသည်နှင့် အိမ်တန်းပြန်လည်း ရသည်။

ကောင်လေးနှစ်ယောက် သိမ်းဆည်းရှင်းလင်းတံမြက်စည်းလှည်း
ကျန်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ထိုနှစ် ယောက်ကို နဂိုကတည်းက ညဦးက ထမင်းစရိတ်ငြိမ်း
ကျွေးတာမို့ နံနက်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ ညဦးနှင့် အတူနီးနီးလေးဖြစ်သော အိမ်သို့
ထမင်းလိုက်စားရင်စား ထမင်းချိုင့်ပို့တဲ့အခါပို့။ ညစာကိုတော့ ထမင်း ချိုင့်
အိမ်ကလာပေးသည်။

အရင်ကညဦးက အပြင်ကမှာကျွေးရတာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
အပြင်ကပဲ စားသည်။ ခုတော့ အိမ်နှင့်ကျူရှင်က နီးနီးကလေးရယ်မို့ ညဦးက
အိမ်ပြန်စားသည်။ သူပြန်စားတဲ့အခါ မောင်တိုး နှင့် ဇော်လေးတို့လည်း တစ်ခါတစ်ရံ
တစ်ယောက် သုံး တစ်ခါတစ်ရံ အားတဲ့တစ်ယောက် ညဦးအိမ် လိုက်ခဲ့ကာ
စားတတ်သည်။

နှစ်ယောက်လုံးကို ခိုင်းစရာရှိရင်လည်း ညဦး တစ်ယောက်ပဲ
အိမ်ပြန်စားပြီး သူတို့နှစ်ယောက် အတွက် ချိုင့်ပို့ခိုင်းလိုက်နေကျ။

ထိပ်ထားကြင်ကတော့ မနက်ထွက်ကတည်းကထမင်းချိုင့်ခြင်းယူကာ
အိမ်က ထွက်ရသူဖြစ် သည်။ ခြင်းကိုကားပေါ်မှာပဲထားပြီး မင်္ဂလာဈေး၊
ယုဇနပလာဇာနှင့် ဒဂုံစင်တာ ပြေးပတ်နေရင်းက ကြုံ တဲ့နေရာ ဗိုက်ဆာတဲ့
နေရာမှာ ခြင်းကိုချ၍ ထမင်းစားပါသည်။

မင်္ဂလာဈေးနှင့် ယုဇနပလာဇာက ဆိုင်သိမ်းချိန်စောသော်လည်း
ဒဂုံစင်တာက နောက်ကျ သည်။ ထိပ်ထားကြင်သည် တစ်ခါတရံလည်း
ဒဂုံစင်တာဆိုင်ခန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်စောင့်သိမ်းပိတ် သည်။ များသောအားဖြင့်
ဆိုင်အုပ်ချုပ်ဖို့ထားတဲ့ မေမေ ညီမဝမ်းကွဲ အန်တီသင်းနှင့် ထားရစ်ကာ စော
ပြန်လေ့ရှိသည်။

ပြန်ချိန်မှာ ထိုအချိန်ထိ ရောင်းရငွေနှင့် စာရင်းဘောက်ချာတွေ
သိမ်းသွားရုံပင်။ ညဘက် ဆက် ရောင်းရသလောက် စာရင်းက

နောက်ရက်နှင့်မှပေါင်း၍ သိမ်းသည်။ အန်တီသင်းက ဆိုင်ပိတ်ချိန်ကျ မှ သော့ခတ်၊ သော့ယူ၍ သူ့အလုံအိမ်ကို ပြန်သည်။ နောက်တစ်ရက် နံနက်တွင် အန်တီသင်းပဲ ဆိုင် လာဖွင့်သည်။

တစ်ဆိုင်တွင် အဆွေအမျိုးထဲမှ မျက်နှာလွှဲစိတ်ချရသူ တစ်ဦးကျရှိ၍ ထိပ်ထားကြင်က ဒီကဟို ဟိုကဒီ လိုအပ်သလို ပြေးလွှားနေနိုင်တာပင်။

ဒီနေ့တော့ ထိပ်ထားကြင်သည် ယုဇနပလာဇာဆိုင်ကို ငါးနာရီမှာ သိမ်းပြီးကတည်းက ဒဂုံစင် တာကို မဝင်တော့ဘဲ ဖုန်းဆက်၍ မလာတော့ကြောင်းပြောပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ငါးနာရီလေး ဆယ်လောက် အိမ်ပြန်ရောက်၊ ရေမိုးချိုးကာ သူ့အလုပ်ခန်းကလေးဆီ မဝင်ခင်

“အပုရေ....နေ့လယ်က ဦး ထမင်းပြန်စားတာ၊ စားကောင်းရဲ့လား”

ဒါသည် ထိပ်ထားကြင် မေးရိုးမေးစဉ် စကားဖြစ်သည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး မိုးလင်းက မိုးချုပ် အလုပ်လုပ်ငွေရှာကြသူတွေမို့ အိမ်မှာ ဟင်းထမင်းကို ထိပ်ထားကြင်က အမြဲပင် ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်သည်။ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူ ထမင်းစားကောင်းသည်ဆိုမှ လည်း သူစိတ်ချမ်းသာသည်။

“ပြန်တော့လာတယ် အန်တီ၊ ကိုတိုးနဲ့ ကိုဇော်လေးလည်း ပါတယ်၊ ကိုတိုးနဲ့ ကိုဇော်လေးပဲ ဒီမှာ စားတယ်၊ ဦးက အလုပ်ရှိလို့ဆိုပြီး အလုပ်ခန်းထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်သွားတာ၊ ခဏနေတော့ ကျူရှင် ချိန် ပြန်စတော့မှာဆိုပြီး ပြန်ရရော”

“ဟင်....ထမင်းမစားရဘူးပေါ့”

“ဦးအတွက် ဟိုကို ချိုင့်နဲ့ ထည့်ယူသွားတယ် အန်တီ”

ကျူရှင်ချိန်ထဲမှာဆို စာသင်လိုက်၊ ထမင်းကို တစ်လုပ် နှစ်လုပ် ပြေးဝါးလိုက်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တော့များ အရသာရှိရှိ စားနိုင်တော့မှာလဲ။ အဲဒီ

မောင်တစ်ယောက်ဟာလေ၊ အလုပ်ကို ဦးစားပေးချင် လွန်းလှသည်။

ထိပ်ထားကြင်သည် သူ့အလုပ်ခန်းနှင့်ကပ်လျက်ဖြစ်သော ညဦးရဲ့အလုပ်ခန်းတံခါးကို လက် ကိုင်ဘုသွားလှည့်ကြည့်ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အတွင်းက သော့ကျနေသည်။ သော့ကလည်း သူ့ထံမှာ ပဲရှိတာမို့ ဘယ်သူမှဖွင့်မဝင်နိုင်ပေ။ ထိပ်ထားကြင် ကိုယ်တိုင်သည်လည်း သူ့အလုပ်ခန်းကို သူမရှိလျှင် သော့ခတ်ထားမြဲပင်။ ခုလည်းပဲ သော့ဖွင့်ဝင်လာကာ ဒီကနေ့အဖို့ ဆိုင်သုံးဆိုင်ရဲ့ ဘောက်ချာတွေကို သူ့စာအုပ်နှင့်သူ စာရင်းခွဲ၍ ရေးသွင်းပေါင်းနုတ်။

ဒါတွေပြီးစီး၍ နာရီကြည့်လိုက်လျှင် ခုနစ်နာရီလောက်တောင်ရှိနေပြီ။ ညဦးပြန်လာဖို့ တစ်နာရီ ကျော် လိုသေးသည်။ ထိပ်ထားကြင်က စာရင်းစာအုပ် ဘောက်ချာစာရွက်တို့ကို သူ့ကျွန်းစားပွဲရဲ့ အံဆွဲတစ်ထပ်မှာ ထည့်သွင်းသိမ်းလိုက်ပြီးလျှင် အောက်ဆုံးအံဆွဲကို ဖွင့်လိုက်မိပါသည်။

အောက်ဆုံးအံဆွဲထဲမှာတော့ အေဖိုးအရွယ် စက္ကူရွက်အလွတ်တစ်ထုပ်၊ ပြီးတော့ ပန်းရောင် အကြည် ပလတ်စ တစ်ဖိုင်အိတ်လေးထဲမှာက ရေးချွတ်ထားတဲ့ စာရွက်တစ်ထပ်။ ထိပ်ထားကြင်က ဖိုင်အိတ်ကလေးကို ဆွဲထုတ်ယူကာ စာရွက်ထပ်ကလေးကို ရှိရှိသေသေ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး နောက်ဆုံး နားက စာရွက်တချို့ကို မေးကလေးထောက်ကာ တယုတယ ပြန်ဖတ်နေလိုက်ပါသည်။

ဖတ်ပြီးသွားတဲ့အခါမှာတော့ အံဆွဲထဲက ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး စာရွက် လွတ်များတွင် စိတ်ဝင်တစား ဂရုတစိုက် တကုပ်ကုပ် ဆက်လက် ရေးချွတ်လျက်ရှိလေသည်။ ဘာသံ ကိုမှလဲ မကြား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ သတိမရ။

သူ့ရဲ့အလုပ်ခန်းထဲရှိ နံရံကပ်နာရီကြီးမှ ရှစ်နာရီထိုးတဲ့အသံ ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင် သံစုံမြည်လာမှ ပင် ထိပ်ထားကြင်သည် ခေါင်းကလေး မတ်သွားပါသည်။

ရှစ်နာရီထိုးပြီဆိုလျှင် ညဦးဟာ တစ်ခါတရံလည်း

ငါးမိနစ်အတွင်းလောက်မှာ ဖျတ်ခနဲ ပြန် ရောက်ချလာတတ်သည်။

တစ်ခါတရံလည်း ရှစ်နာရီခွဲလုကျမှ ရောက်ပါသည်။ သူ့အပေါ်ပဲ မူတည် သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါးမိနစ်အတွင်းလည်း ရောက်နိုင်သည် ဆိုတာကိုပဲ မှန်းကာ

ထိပ်ထားကြင်သည် စားပွဲပေါ်က သူ့ရဲ့ရေးလက်စ စာရွက်တွေကို စီစီရီရီ ထပ်သည်။

စာမျက်နှာစစ်ဆေးကာ ခုနက ပန်းနုရောင်ဖိုင်လ်အိတ်ထဲကို

တရိုတသေထည့်၊ ဖိုင်လ်အိတ်ကို စားပွဲအံ့ဆွဲထဲပြန်ထည့်၊ အံ့ဆွဲပိတ်၊ သော့ခတ်နှင့်

ကမန်းကတန်းပင် လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေပါသည်။

အဲတော့....ဟိုမှာ စာရွက်အလွတ်ထုပ်က အပြင်မှာ ကျန်ရစ်ပြီ။

ဒီအလုပ်ခန်းသော့ကို အမြဲ ခတ်သည် ဆိုပေမယ့် တစ်ခါတရံများ အမှားအယွင်း

အချွတ်အချော်ရှိလို့ မတော်တဆ မောင်တွေ့ဖို့ ကြုံလာလျှင် “ဒီစာရွက်ထုပ်ကြီး

တစ်ထုပ်လုံးက ဘာလုပ်တာလဲ”ဟု အံ့အားတသင့်ဖြစ်ရာက သင်္ကာ

မကင်းဖြစ်နေဦးမည်။

အထည်အလိပ်ဆိုင်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေတဲ့သူ တစ်ယောက်မှာ

စာရွက်စက္ကူတို့နှင့် ထိတွေ့ စရာရှိသမျှဟာ ဘောက်ချာစာရွက်

စာရင်းစာရွက်လောက်မျှသာ။ ဒီလို စက္ကူထုပ် အထပ်လိုက်ဟာ ဘယ်နားမှာ

သုံးဖို့မရှိ။

ဒါတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဘာသုံးတာလဲလို့များ မောင်က မေးလျှင်

ထိပ်ထားကြင် အဖြေရခက် တော့မှာ အမှန်ပင်။ ဘာသုံးတယ်ဆိုတာ ညဦးကို

မသိစေချင်သည်ဖြစ်၍ လုံလုံဖွက်ရမှာပင်။ ထိပ်ထား ကြင်သည် အံ့ဆွဲသော့ပြန်ဖွင့်

စက္ကူထုပ်ပြန်သိမ်းနှင့် အမြန်လိုကာမှ အနှေးရတတ်တဲ့ ထုံးစံအတိုင်း

စာရွက်အချို့က ပြုတ်ကျပြန့်ကျဲသေးသည်။

စားပွဲကိုရှင်းကာ ကမန်းကတန်း အလုပ်ခန်းမှသော့ဖွင့်၍

ထွက်လိုက်သည်နှင့်.....

“ဟင်.....မောင်”

ညဦးသည် အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်ကာ အိမ်ထဲဝင်လျှောက်လာသည်မှာ ဧည့်ခန်းကိုလွန်၍ သူတို့ရဲ့ အလုပ်ခန်းတွေအနားပင်ရောက်နေပါပြီ။
ထိပ်ထားကြင်ကိုမြင်လျှင် ခြေလှမ်းတုံ့ဆိုင်းသွားပြီး...

“အကြင်”

ထိပ်ထားကြင်က သူ့အလုပ်ခန်းကို လှည့်ပိတ်သော့ချလိုက်ပါသည်။

“မောင်....ဒီနေ့ စောသားပဲ၊ လက်ထဲက ဘာတွေလဲ၊ အလုပ်တွေ
အများကြီးပါလာပြန်ပြီလား ဟင်”

“ဟုတ်တယ် အကြင်”

“ဟင်....မောင် သနားပါတယ်ကွယ်၊ အလုပ်တွေ များလိုက်တာ၊
နေ့လယ်ကလည်း ထမင်း တောင် စားမသွားရဘူးဆို၊ ချိုင့်နဲ့ယူသွားရတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် အကြင်၊ ဟိုဟာတွေလေ...ကလေးတွေ
လေ့ကျင့်ခန်းအဖြေလွှာတွေ စစ်မပြီးပဲ ဖြစ်နေလို့ ကမန်းကတန်း လုပ်နေရတယ်”

“အဖြေလွှာတွေက ဆရာချိုတို့အဖွဲ့စစ်တာဆို”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ လောလောဆယ် ဆရာချိုတို့ ခွင့်ယူကြလို့
သူ့စာတမ်းတစ်ခုကိစ္စပဲ ကွာ၊ အဲဒါမအားတာနဲ့”

“ဆရာချို မအားလည်း ကျန်တဲ့အဖွဲ့ရှိသေးတာပဲ”

“တစ်ယောက်က နေမကောင်း၊ တစ်ယောက်က ခွင့်ယူနဲ့ အကြင်ရယ်၊
မောင်ကိုယ်တိုင်မလုပ် လို့ မရတာ နဲ့”

“အဲဒီ တော့ မောင် ပင်ပန်းတာပေါ့ကွယ်၊ စာသင်ရတာ က တစ်ဖက်နဲ့”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့”

“အခု တစ်ခါတည်း တန်းလုပ်မနေနဲ့ဦး မောင်ရယ်၊ ရေချိုးလိုက်ဦး၊ ထမင်းတူတူစားကြမယ် ပြီးမှပဲ လုပ်တော့မောင်ရယ်...နော်”

“အင်းပါ...အင်းပါ၊ ရေချိုးပြီး အကြင်နဲ့တူတူ ထမင်းစားပါဦးမယ်”

“ကဲ....ဒါဖြင့် လက်ထဲက ဖိုင်တွေ၊ စာရွက်ထပ်တွေ သွားထားလိုက်ချည်ဦးလေ”

ထိပ်ထားကြင်ရှိနေသဖြင့် ညဦးက သူ့အလုပ်ခန်းတံခါးကို မဖွင့်သေးတာပင်။ သူ ဒီဖိုင်လ်တွေ ဝင်ထားတုန်း ခဏတဖြုတ် ဆိုသလို ထိပ်ထားကြင်ပါ သူ့အခန်းထဲ မယောင်မလည် ပါလာတော့မှာပေါ့။ အဲဒီ ကျ “အကြင် မဝင်နဲ့နဲ့” လို့ ဇနီးလုပ်သူကို ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။

တစ်ယောက်အလုပ်ခန်း တစ်ယောက်မဝင်ကြေးရယ်လို့ သူ့စည်းကိုယ့်စည်း ထားထားတယ်ဆို ပေမယ့်လည်း မိနစ်ပိုင်းလေး ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းချတာလေးလောက်တောင် အဝင်မခံဘူးဆိုပြန်ရင် လည်း သံသယဖြစ်စရာ ကောင်းလိမ့်မည်။

သူကလည်း နည်းနည်းကလေးတောင်မှ အဝင်မခံနိုင်။ အကြင်ကလည်း သူ့အခန်းထဲမှာ ဘောက်ချာတွေ စာရင်းဇယားတွေအပြင် ငွေကြေးတွေ မီးခံသေတ္တာကအစ ရှိနေ၍ အထားမှာ ပျောက်ရအဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလို့အကြောင်းပြထားသလို သူကလည်း ကျောင်းသားတွေရဲ့ စာရွက်စာတမ်း တွေအဖြေလွှာတွေအပျောက်မခံနိုင် အထိမခံနိုင်လို့ ဇွတ်ပင် မရှိရှိတဲ့အကြောင်း ဆွဲလွဲပြသထားရတာ ။

တကယ်တမ်း စဉ်းစားရင် သူတို့ကိုယ်စီရဲ့ အလုပ်ခန်းထဲ အိမ်က အိမ်ဖော်အလုပ်သမားတွေ သူစိမ်းတွေ အဝင်မခံတာဟာ အကြောင်းပြချက် ပြလို့ကောင်းသော်လည်း လင်မယားချင်းချင်းပင် မဝင်စေချင်ကြတာတော့

တစ်မျိုးဖြစ်နေပါသည်။

ထိပ်ထားကြင်ကလည်း “ငယ်ငယ်တည်းက အကြင်က အကြင့်ပစ္စည်းတွေ သူများထိတာ ကိုင် တာ ကြည့်တာ မကြိုက်ဘူး” လို့ ကြိုပြောထားပြီးသား။ ဒီတော့ ညဦးကလည်း သူလည်း ဒီလိုပဲဆိုတဲ့ စတိုင်မျိုးကိုသာ ဖမ်းထားလိုက်ပါသည်။

ကိုယ့်ဇနီး ကိုယ့်ခင်ပွန်း ဝင်တာလောက်ကိုတော့ တားမြစ်ကန့်ကွက်ဖို့ မသင့်တာ အမှန်ဖြစ်ရာ၊ သူတို့ရဲ့စည်းကမ်းဟာ တစ်မျိုးကြီးတော့ ဖြစ်နေပါသည်။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ညဦး အလုပ်ခန်းထဲ တွင် အကြင် မသိစေလိုတာတွေ ရှိနေပါသည်။

ထိပ်ထားကြင် မသိမမြင်စေလိုသော လျှို့ဝှက်ချက် သူ့မှာရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ရှိတာ ကိုပင် ထိပ်ထားကြင်ကို မသိစေချင်။ ထို့ကြောင့် လုံးဝအဝင်မခံတာသည်သာ အကောင်းဆုံးပင်။

လောလောဆယ်တွင်တော့ ညဦးသည် လျှပ်တစ်ပြက်ဉာဏ်သုံးပြီး....

“အင်း....မောင်လည်း ဒါတွေထားလိုက်ဦးမယ်၊ အကြင်ရယ်...မောင့်ဖို့ သံပုရာရည်လေး တစ်ခွက်လောက် အကြင့် လက်ရာလေး ဖျော်ပေးပါလား”

ထိပ်ထားကြင် အနားက ခွာသွားအောင် နှင်ရပါသည်။

“ဟင်....မောင်ကလည်း၊ ထမင်းပဲ စားတော့မယ်ဟာ၊ အချဉ်တွေသောက်ပြီး ထမင်းစားမဝင် ဖြစ်သွားပါဦးမယ်”

“မောင် ခေါင်းတွေ နောက်လွန်းလို့ပါ အကြင်ရယ်၊ ထမင်းက ရေချိုးပြီးမှ စားရမှာပဲဟာ စား မဝင်ပဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ လိမ္မာပါတယ်၊ မောင်က အကြင့်လက်ရာလေးသောက်ချင်လို့၊ ဟိုကောင်မလေး တွေလက်နဲ့ သံပုရာသီးညှစ်ချမှာလည်း မောင် ရွံလို့ပါ အကြင်ရယ်နော်”

ထိပ်ထားကြင်က ပြုံးမျက်စောင်းလေးနှင့်

“အင်းပါ...ကဲပါ...အကြင် ဖျော်ပေးပါ့မယ်၊ မောင် ဒီအခန်းထဲမှာ အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်မနေနဲ့ နော်၊ ဒီဖိုင်လ်တွေထားရုံပဲ ဝင်ပြီး ပြန်ထွက်နော်”

“စိတ်ချ”

ထိပ်ထားကြင် အသာတကြည် လှည့်ထွက်သွားလျှင်မှ ညဦးသည် သူ့အလုပ်ခန်းကို ကမန်း ကတန်းဖွင့်၊ လက်ထဲက စာရွက်ထပ်တွေ ဖိုင်လ်တွေကို မြန်မြန်ဝင်သိမ်းရသည်။ သူကလည်း လော လောဆယ် ဘာမှလုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါ။

ထမင်းစားပြီးမှ။ အကြင် တစ်ယောက် သူလက်လွှတ်မခံနိုင်တဲ့ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲ ထိုင်ကြည့်နေချိန်ကျမှ လေ့ကျင့်ခန်း အဖြေလွှာတွေ အမှတ်ဝင်ခြစ်သလိုလို ဘာသလိုလိုနှင့် သူ လုပ် ချင်တာ ရှိတာကို တိတ်တဆိတ်လုပ်ရပါသည်။

သူ့မှာ ဤသို့ ထိပ်ထားကြင်ကို အသိမပေးပဲ

ဖုံးကွယ်ထားတာရှိနေတဲ့အတွက်တော့ ညဦးက စိတ်မကောင်းနိုင်လှပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ထိပ်ထားကြင်အပေါ် ထိခိုက်နစ်နာစရာကိစ္စမျိုးလည်းမဟုတ်။ တစ်ချိန်မှာ ဖွင့်ဟအသိပေးလောက်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချအားရ ကျေနပ်နိုင်ပြီ ဆိုရင် တော့ ချစ်ရသော ဇနီးအလှကလေးကို ဖွင့်ကိုပြောပြဦးမှာပါ။ လောလောဆယ်တော့ အကြံကို အသိ ပေးရလောက်အောင် သူ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု မရှိသေးပါတည်း။
